

SPEJDERNES MAGASIN

Balot

JULI 1927

NEFA

den ideelle, elektriske
Cyklelygte.

den praktiske Lygte
for praktiske Folk.

Lygten for Scouts.

A/s NEFA

DALSANDSGADE 11 — TELEFON: AMAGER 1858

Læs Nordisk Spejdersport

TELTE

fra 27 Kroner pr. Stk. syet af
prima amerik. Army Duck.

DE BEDSTE OG DER-
FOR DE BILLIGSTE.

Køb intet Telt uden at have
set mine forskellige Telte op-
stillede i

H. HALMØE

CORTADELERSGADE 8
TELEFON BYEN
KØBENHAVN K. 6762

SPEJDERNES MAGASIN

UDGIVET AF DET DANSKE SPEJDERKORPS

BOY SCOUTS INTERNATIONAL BUREAU

Mr. Hubert Martin.

Den første store internationale Jamboree afholdtes i London i 1920, hvor Spejdere fra 26 Nationer deltog. Saa tilfredsstillende var Resultatet af de Baand, som dengang blev knyttet mellem Spejderne og Førerne i de forskellige Lande, at det følte, at et internationalt Bureau maatte oprettes i London for at fortsætte Arbejdet for det gode Kammeratskab, der saaledes var paabegyndt. The Boy Scouts International Bureau blev derfor oprettet i 1920. I de første 2 Aar af dets Levetid blev alle dets Udgifter ved Opretholdelsen af Bureauet afholdt af afdøde Mr.

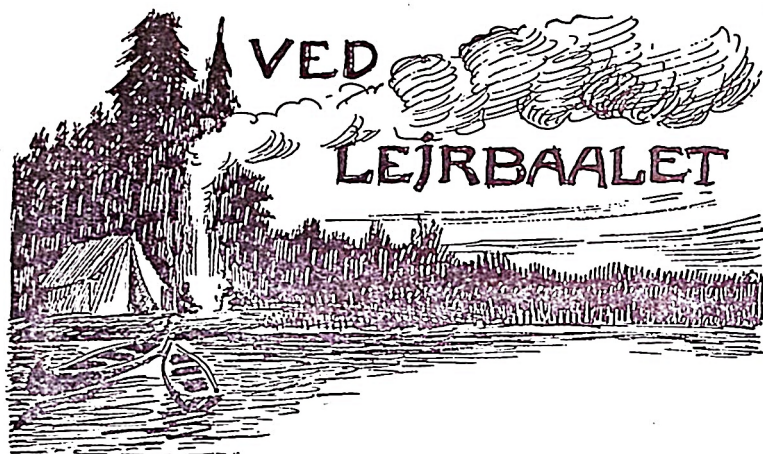
F. F. Peabody, som var ivrigt interesseret i den verdensomspændende Udvikling af Spejderbevægelsen. Siden 1922 er Udgifterne til Bureauet dækket ved et aarligt Bidrag fra hvert Land. The International Bureau's Opgaver er mange og omfatter i lige Grad Tilrettelæggelsen af de 2-aarige internationale Conferencer og de periodisk tilbagevendende internationale Jamboreer, Indsamlingen og Udsendelsen af nyttige Oplysninger, Opmuntring til Udveksling af Bælg og Korrespondance mellem de forskellige Landes Spejdere og endelig

Udgivelsen af Spejderbladet „Jamboree“, kort sagt, dets Arbejde bestaar i paa enhver Maade at fremme den Aand, der udtrykkes i Spejderlovens 4' Paragraf: „Alle Spejdere er Brødre“.

Det internationale Bureau bestræber sig for at være til den størst mulige Nytte for Spejderne i alle Lande og være et virkeligt Led i den Venskabskæde, som binder Spejderorganisationer i alle Lande sammen.

Hubert Martin,

Director, Boy Scouts International Bureau.

Verdensspejderchefen passerer København.

Verdensspejderchefen, Sir Robert Baden-Powell kommer til København Mandag d. 11. Juli paa Gennemrejse til Lejren i Stockholm. Naar han træder ud fra Banegaarden vil han blive mødt af gule og grønne Spejdere, dog mange bliver det næppe. Men naar vi forklarer ham, at Grunden er den, at alle de øvrige Spejdere er i Lejr, og at de faa, der er mødt frem, ogsaa snart drager ud, vil han glædes derover.

I Sommerlejr.

Faa har vel som „B.-P.“ tilbragt saa stor en Del af deres Levetid i Lejr og under saa forskellige Forhold. Han kender Lejrlivets Glæder, og det vil fryde ham at vide, at ogsaa danske Drengene tager Teltet paa Nakken og drager ud.

Naar jeg træffer ham i Lejren udenfor Stockholm, skal jeg fortælle ham, at de 750 danske Spejdere, der er lejret dér, er kun en Brøkdel af de danske Spejdere, der nyder Lejrlivets Herlighed. Tusinder andre gule Spejdere vandrer ud ad Landevejen for ved Aften at slaa deres Telt op for Natten. De er ude at lære deres Fædreland at kende, ude for at se, hvor smukt deres Land er, for at se de historiske Minder om et Folk, som har levet frit og rankt gennem Aartusinder.

Vore Vandringer gaar ikke gennem uvejsumme Skove eller pde Bjergegne,

men imellem bølgede Kornmarker og grønne Enge, der bærer Vidne om dygtige Mænds støjte og udholdende Arbejde; og dette Vidnesbyrd om Mænds Virke fortæller jer, at der ogsaa engang vil blive forlangt Mands-Arbejde af jer og dygtigt Arbejde.

Men vore Vandringer ender hver Aften ved Skovene, ved den danske Bøgeskov, hvor vi tænder vort Baal i den lyse, nordiske Nat. Og naar vi sidder omkring Baalet, og Flammerne dør ud, da drømmer hver en rask Dreng om det gode og dygtige, han vil udføre, naar den Tid kommer, da han kan gøre Mands Gerning.

Dog, en rask Dreng nøjes ikke med at drømme, han er sprudlende fuld af Liv og Lyst til at tage fat. Naar han næste Morgen springer ud af Teltet og har faaet Blodet til at rulle stærkt og varmt i Aarene ved Hjælp af en god Morgenvask, er han klar til at tage fat med det samme paa en af de aller nødvendigste Ting: at gøre sin Krop sund og stærk.

Og her byder Lejrlivet og Vandringerne rig Lejlighed. Det giver ogsaa Lejlighed til at træne sig selv i „aldrig at give tabt“. Jeg kender selv det, at man kan blive rigtig sur i alle Lemmer, saa man allerhelst smed Rygsækken og sig selv paa Grøfttekanten. Saa er der to Ting at gøre: enten bide Tænderne sammen eller fløjte og saa gaa videre. For man kan altid holde til lidt mere, end man tror, det vil sige: hvis man vil.

Søspejderne.

Forleden Søndag var jeg til Indvielse af 2' Københavns Troops nye Søspejder-skib: „Tordenskjold“. Et dejligt Skib — nu. For da Troppen fik det overleveret til Brug, var det ikke saa godt bevendt med det. Men Troppen har selv udbedret det, indrettet Sovepladser, malet og meget andet, saa Skibet nu er sejlklaart og udrustet til at gaa paa Langfart. Det er et dygtigt Stykke Arbejde, Troppens Spejdere her har udført; de er raske Gutter.

Mange Søspejderfartøjer var mødt op for at hilse det nye Fartøj velkommen. Det var en hel Flaade; „Willemoes“, „Ørnen“, „Gry“ og endnu to Fartøjer, der sammen med „Tordenskjold“ satte Kursen Nord efter mod Skodsborg. Et Stykke ude signalerede „Willemoes“: „Mand over Bord. Send Jolle!“ og de andre Fartøjer løb op i Vinden og satte Jollerne i Spen for at redde „Manden“ (en Redningskrans). Turen til Skodsborg gik glimrende. Der var om trent Medvind.

Men medens vi var i Land i Skodsborg, blæste en Sydpøsten-Storm op, og Skuderne fik en haard Tørn at tage, lige noget for raske Søspejdere. De fik Brug for deres Sømandsdygtighed, og træffer I nogle af dem, saa skal de nok „spinde jer en Ende“ om Turen hjem fra Skodsborg, den Dag „Tordenskjold“ blev indviet.

Danske i Udlandet.

Husk paa, alle I, hvis Sommerure gaar til Udlandet, at I er danske. Det vil sige, at Folk, der træffer jer, vil hæfte sig ved, at I er danske; og det Indtryk, I gør paa dem, har stor Betydning for deres Bedømmelse af alle danske og af vort Land.

Det er derfor jer Pligt overfor jert Fædreland at optræde paa en saadan Maade, at ikke alene Korpsset, men Landet kan være tjent dermed.

Tænk over det, naar I færdes derude i de fremmede Lande.

God Lejr!

JUL I KAPSTADEN

AF VERDENSSPEJDERCHEFEN

Jeg skriver dette til Jer selve Julemorgen, da alle mine Tanker er hos Jer derhjemme.

Tidlig i Morges i det første Morgengry vaagnede jeg med en Følelse af: „Hvor er jeg“.

Havet laa udbredt lige udenfor mit Vindue ved Foden af Bjergene, et lyserødt Skær flammede paa Himmelen, og lystige Stemmer i et fremmedartet Tungemaal gjaldede lige udenfor mit Vindue. Stemmerne kom fra en Klynge unge hollandske Dreng og Piger, som med Randsel paa Ryggen drog ud i Lejr.

Fra min Seng kunde jeg se ud over et mægtigt Stykke roligt Hav under en skyfri Himmel omgivet af Bjergene ca. 20 miles borte paa den anden Side af Bugten. Klippetoppene var farvet flammende røde af den opgaende Sol, medens Foden af dem laa indhyllt i Natens violette Skygger.

Min første Gerning er at tegne en Skitse af det for at fange Morgengryets flygtige Farver.

Min anden er at vælge en moden Fersken fra en Kurv, selv om jeg føler det som en Synd at bryde dens dejlige Rødmens for at bytte dens friske Duft med dens lækre Smag. Dog bliver Ugerningen gjort.

Peter og jeg har drøftet, hvorvidt man spiser eller drikker saadan en moden Fersken, og vi er blevet enige om, at det i alle Tilfælde er nødvendigt at have et Vandfad og et Haandklæde i Nærheden.

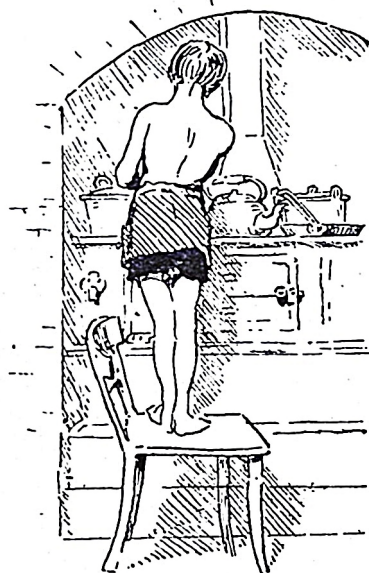
Nu viser Puslen af nøgne Fødder paa Gulvet og dæmpet Pludren, som trænger ind til os fra Værelset ved Siden af, at ogsaa de yngste er vaagne, sandelig fuldstændig vaagne og klare over, at det virkelig er Julemorgen. Skønt der kun er Kviste af Sukkerbuskene i Stedet for Kristtørn paa Væggene og skønt der ikke er nogen Skorsten, som Julemanden kan komme ned igennem, er Strømperne alligevel hængt op i god Tro, og Gaverne er der da ogsaa.

I Løbet af et Øjeblik er vi alle samlet i en bred Seng og i en nervøs og febrilsk Tilstand ifærd med at udpakke de mange smaa Pakker.

Senere paa Dagen optager Tilberedelsen af Julemiddagen al vor Tid. Peter føler sig som Chef for Afdelingen for

Spejlæg, men Heather og Betty tager ogsaa deres Del af Arbejdet, skønt dette medfører, at de maa staa op paa en Stol for at kunne naa Køkkenrækken (for heldigvis er vor Bungalow tilstrækkelig civiliseret til at være udstyret med en saadan).

Min Tegning viser en af de tre yngste i den Paaklædning, de alle benytter her; ikke saameget paa Grund af de 96

Graders Fahrenheit, som her er i Juletiden, eller paa Grund af de anstrengende Arbejde med Madlavningen, men snarere grundet paa, at de stadigvæk gaar i Vandet, kun afbrudt af lejlighedsvis tørre Perioder, medens de er beskæftiget med Madlavningen eller indendørs Arbejde.

Af dette korte Glimt af vor Leve-måde kan man slutte sig til, at vi har det glimrende her i Helligdagene, og saaledes er det da ogsaa, men jeg haaber ikke, det vil blive regnet for Spild af Tiden.

The Chief Guide*) og jeg har haft

*) B. P.s Hustru, der er Chef for Pigespejderne.

ordentlig travlt lige til nu, saa travlt, at det har været fuldstændig umuligt for mig at skrive hjem til Jer før nu, saaledes som jeg skulde have gjort.

Vi har begge haft en ret anstrængende Tid lige siden vi landede her for 3 Maaneder siden.

Vi begyndte straks efter vor Ankomst til Syd-Afrika med at besøge og se saa meget af Dreng- og Pigespejderne her i Kapstaden og Kaplandet, som vi var i Stand til.

Vi saa sandelig ikke saa lidt til dem allerede i det første Øjeblik, da vor Skib gled ind i Dokken Kl. 7 om Morgen.

Der var de, en tæt hurraraabende Masse — mere end tusind Stykker — samlede til en frivillig Parade paa dette tidlige Tidspunkt for at give os deres uofficielle Velkomst. Det var nærmere som at komme hjem til England end at ankomme til et nyt Sted, at se den samme velkendte Uniform og de raske smilende Dreng og Piger, som var samlede nedenfor det mægtige Taffelbjerg, som jeg kan huske saa godt og som jeg synes saa godt om.

Jeg kan garantere jer for, at jeg kunde fylde mange Sider af Jeres Blad, hvis jeg vilde fortælle om alt, hvad jeg saa og lagde Mærke til paa hvert eneste Sted, — saa jeg vil nøjes med at give Jer en kortfattet Skildring af vor Tur indtil nu.

I maa huske paa, at jeg var ret overanstrengt af Spejderarbejde hjemme i England og at min Læge varmt anbefalede mit Forslag om at tage afsted til Syd-Afrika for at faa Forandring og Ferie; — Ferie! det blev der dog ikke meget af.

Maaske burde jeg have vidst det, men jeg var sandelig ikke klar over, hvad det vilde sige at gense mine tidligere Jagtmarker. Det var ikke alene de begejstrede Skarer af Spejdere, som vi mødte, men paa hvert et Sted, hvor jeg kom frem, traf jeg Soldater fra min gamle Afdeling og genopfriskede gamle Minder med dem.

Saa var der gamle Venner fra dengang, jeg boede i Kapstaden, og der var ogsaa Folk fra Mafeking Garnisonen, nu spredte over hele Kaplandet, og overalt, især langs Jernbanelinierne, var

der gamle Kammerater, nogle underligt udseende Fyre, hvoraf nogle havde tjent under mig i Matabelelandet, andre i Zululandet for lang Tid siden, og alle, som ikke kunde komme og hilse paa mig, skrev til mig og bad mig om at svare dem, saa I kan forestille Jer, hvad det betød — intet Kontor, ingen Sekretær, sammen med en meget haardt arbejdende Hustru med en „Lommeskrivemaskine“ i et Jernbanetog.

Her er saa en kort Skildring af vor Tur.

Vi saa naturligvis først Kapstaden og Omegn med dens Tusinder af Spejdere samlede i Lejr. De fleste af dem havde smukt prydede Stave og -bar Slangemodgift ved deres Bælter (som Varselstegn). Rovers var der, glimrende Rovers, der havde „14 Dages Klubber“.

700 miles i Toget med smaa Trophe i forskellige Landsbyer langs hele Ruten til Humberley.

Humberley med dets stjerneformede Stenbrud, det største Hul i Jorden, der nogensinde er lavet af Mennesker, og et mægtigt Lejrbaal for Dreng- og Pige-spejdere.

Mafeking, 870 miles, saa ud fuldstændig som den gjorde for 25 Aar siden, kun med den Undtagelse, at der var meget faa gammelkendte Ansigter fra dengang. Nu eksisterede der nye og flotte Spejdertrøppe.

Rhodesia, Skuepladsen for Matabelekrigen, er nu Hjemstedet for mange Pionerfarme.

Ved 1640 miles naaede vi Victoria Vandfaldene. Det nordlige Rhodesia, tidligere et fuldstændig ufremkommeligt Land, er nu hurtigt ved at blive civiliseret. Spejdere, boende 700 miles nordligere, kom til Zambesi-Bankerne, hvor deres Badestrand blev besat af Krokodillerne. Dreng- og Pige-spejderne holdt Revy rundt om det nordrhodesiske Krigsmindesmærke lige i Nærheden af de store Vandfald.

Bulawayo, fyldt med gamle Venner og Kammerater. Et glimrende Lejrbaal med Spejderne.

I Salisbury rullede Toget ind tidlig om Morgenene ligesom Jagthundene blev ført ud til Træning i Terrænet.

Gorgeous. En særlig Lejr for Spejderdreng- og en Revy af nydelige Pige-spejdere i Regeringspalæets solbeskinne Parker. B. S. A.-Politiet, der var lige saa flot, som jeg kunde huske det fra gamle Dage, havde blandt sine Re-

krutter 2 Rovers lige ankommet fra England og begge glade for at være her.

I Gwelo var der i Maaneskinnet Lejrbaal baade for Dreng- og Pige-spejdere. Ved Fort Victoria var der en splinterny lille flot Trop.

Zimbabwe med dets vidunderlige Ruiner.

Her fandt vi en Eksspejder som Farmer sammen med sin Broder, der lige havde skudt 2 Løver, der var en Fare for deres Kvæghjorder.

En velkommen Hviletid i „Solopgang“, et lækkert beliggende lille Hus lige udenfor Bulawayo.

Jeg besøgte igen Matopos, hvor vi kæmpede i 1896, og undrede mig over, hvorledes vi slap levende derfra.

Rhodesias Krigergrave i deres betagende Ensomhed tabte noget af deres Virkning paa Grund af et moderne Gravkapel rejst der til Minde om Shangani Patrouillen.

Derpaa med Jernbanen 1000 miles sydpaa til Natal. Ladysmith med dets Minder og Mindesmærker fra Boerkrigen, hvor mine 3 Regimenter kæmpede og for Størstedelen blev paa Valpladsen for at mærke den med deres Grave. Dreng- og Pige-spejdere var her samlet fra en Snes nærliggende smaa Byer. Nogle Dage gik med Automobilkørsel gennem dette berømmelige Land og med Ophold hos mine Venner paa deres Farme, med Besøg hos Boerne og med at fiske Ørreder i de berømte Drakenbergsbjerges Strømme.

Mauritzburg, som jeg kendte fra den var en meget lille stille By, er nu en smuk Residensstad med mere end 250 Spejdere og mange Pige-spejdere.

Durban, som jeg kunde huske som en Købstad med toppede Gader, nu en stor By med Forstæder, der strækker sig kilometervidt ind i Landet og til Søsiden flotte Hoteller og Badestrande. Her holdt underspiske Volde Hajerne ude, men tillod alligevel Bølgeridning. I Durban havde vi en aldeles glimrende Parade, hvori der deltog 1500 Spejdere. Uheldigvis blev jeg her beordret i Seng af Lægen og fik kun Lov til at tage Del i de vigtigste Møder, Fester og Parader og maatte i Mellemtiden krybe i Seng igen, heldigvis med en prægtig Udsigt fra mit Vindue over Havn, By og Hav. Denne Svaghed skyldtes mit længe imødesete Gensyn med mine gamle Valpladser og alle de gode Venner i Zululandet.

Dog fik jeg et Særtog til Grænsen, og Dreng- og Pige-spejdere kom langvejs fra med mange lykkelige Minder fra det Land, som jeg kendte saa godt i tidligere Tid.

Saa tog vi igen med Toget tilbage hele Vejen ind i Landet og passerede mange minderige Steder fra Boerkrigen og naaede til den store By Johannesburg. Her maatte jeg atter ligge til Sengs mellem mine offentlige Handlinger, men heldigvis atter med en mindeværdig Udsigt fra mit Vindue. Denne Udsigt strakte sig fyrretyve miles med Stepper over til Megalesburg Bjergene, hvor jeg kæmpede for 27 Aar siden.

Spejderparaden her er en af dem, der vil blive husket, den talte en mægtig Masse paa 6,500 Dreng- og Piger omgivet af omtrent 10,000 Tilskuere. Da Paraden fandt Sted paa en Spødag, fik den et rigtigt spejdermæssigt Forløb. Det var virkelig et begejstrende og betagende Syn.

I Johannesburg var jeg til en usædvanlig Middag, der indbefattede Mafeking Garnisonen, dens Undsætningsstyrke og mange af de Boere, der besejrede os. Paa min højre Side havde jeg Kommandør Sarel Eloff, som angreb os, paa min venstre Guvernør General, Lord Athlone, som var Officer for Undsætningsstyrken.

Det transvaalske Gillwellkursus er bedre beliggende, men mindre end Gillwell hjemme i England.

Jeg har endnu en lille Udgave af det, en lille Miniaturemodel i en Tændstikæske, men med de rigtige Maalforhold, forfærdiget af Lejrchefen Pratt. En Parade af Pfadefinders, d. v. s. indfødte Drengspejdere, af hvilke der er ca. 4000 spredt imellem Petersburg, Pretoria og Johannesburg, viste, at denne Forsøgsbevægelse giver gode Løfter om Succes, saa længe den arbejder uafhængigt af og parallelt med Spejderbevægelsen.

I Automobil til Pretoria langs den Rute, jeg fulgte i 1889 med Ælselskærre — en Smule Forandring siden sidst.

Pretoria, som jeg kendte den, var en Samling straatakte Hytter rundt om Markedspladsen med den hollandske Kirke i Midten. Det er nu en mægtig By bestaaende af prægtige Bygninger og vidtrækkende smukke Forstæder med dens stilfulde Regeringspalæ kronende sig højt over de andre Bygninger og Guvernørens Residens i en dejlig

Park, hvorfra der var en glimrende Udsigt over hele Byen.

Pretorias Borgmester havde været paa den rigtige Side hos Boergeneralen Snymen, Sejrrherren fra Mafeking, saa han og jeg havde meget at tale sammen om. Guvernør-Generalen, der var Spejderchef for Sydafrika, holdt Revy over Pafdfinderne paa selve Residensens Grund.

Da jeg var utilpas, saa det ud til, at jeg ikke kunde fuldføre mine Planer om at besøge Witbank, men Jernbaneautoriteterne stillede ensærlig Sygewaggon til min Disposition, og den førte mig baade dertil og tilbage igen. Til Slut kom jeg tilbage til Kapstaden og fuldførte dermed første Del af min Tur lige inden Juledagene.

Denne første Tur førte os 5682 miles med Tog og omkring 500 miles med Auto, og medførte, at jeg maatte holde Taler mere end 50 Gange, saa I kan forestille jer, at jeg var glad for at kunne bruge Helligdagene til Hvile.

Hovedtingen, som slaar mig og slaar mig stærkt, er den overstrømmende Venlighed og hjertelige Velkomst, der enstemmigt er blevet budt os af vore Brødre i Sydafrika.

I denne Tilbagekomst efter 14 Aars Fraværelse efter mit 8. Besøg her i Løbet af 43 Aar er det umaadelig interessant at bemærke den Vækst og Udvikling, som dette Land har gennemgaaet baade hvad angaar dets Folk og Hjælpekilder.

Fra mit Standpunkt er jeg bedre end Folk, der har levet her under Forandringerne, i Stand til at anskueliggøre, hvilken Udvikling de næste 14 Aar kan bringe.

Udviklingen fortsættes. Dette Land er ikke længere en britisk Koloni taget fra Boerne, men en ny Nation formende sig selv ud af begge Racer, saa Forandringerne vil blive meget store, men om de fører til Sukces eller Uheld, vil udelukkende bero paa de til den Tid værende Indbyggere. Og da jeg ogsaa har set en stor Del til Drengenes Beskaffenhed her og set de Førere, de har, er jeg fyldt med Haab og kan overbevise alle om den umaadelige Værdi, som Spejdersagen kan have for vor Tids Dreng og Piger.

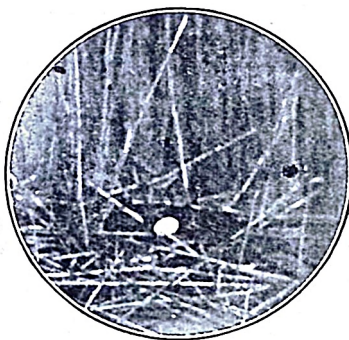
FUGLEFOTOGRAFERING

Der er kun faa Ting, der er saa interessant som Fuglefotografering, og hvad der gør denne endnu fornøjeligere er alle de Vanskeligheder, der er at overvinde for at opnaa nogenlunde tilfredsstillende Resultater.

Næst efter Fotografiapparat med tilhørende Film eller Plader, er det vigtigste: Taalmodighed.

Stedet, vi havde valgt, var en Fugleø i Nordsjælland, og det første, vi foretog os, da vi kom derop, var at afhugge en hel Del Rør.

Da vi var ca. 100 m fra Øen, rejste Maagerne sig som en hvid Sky, og da vi stadig nærmede os, fløj de alle en

Lappedykkerrede.

ca. 4—500 m bort i samme Retning og slog saa ned paa Vandfladen. Vi løb Baaden saa langt ind som muligt og sprang saa i Land, og her gik vi i Gang med at bygge en Hytte af Rørene. Denne blev ikke lavet større end, at een Person netop kunde faa anbragt sig siddende paa Hug. Hytten, som skulde være hurtig færdig, blev foroven samlet ved at surre Sejlgarn om Toppen, og den var færdig efter et Par Minutters Forløb.

Derefter stillede vi Apparaterne op i dertil indrettede Stativer. Disse havde vi lavet af sortmalede Træplader (ca. 25 X 15 cm), paa hvilke der var skruet

Vild Knopsvane.

Hættemågerede.

Strandskadeunge.

8 Vinkeljern, 4 paa hver Side, hvori Apparatet (Kasseapparatet) netop kunde glide ned. Efter at have sat Apparatet fast paa den ene Side af Pladen, pressede vi de 4 Vinkeljern paa den modsatte Side ned i Jorden, og for yderligere at støtte Apparatet stak vi 4 Staalstivere ned om det. — I denne Forbindelse skal jeg advare de, der eventuelt har Lyst til at prøve at fotografere Fugle, mod at stikke Stiverne i de smaa Jordknolde, der findes paa Fugleøer, idet der under disse altid findes store Sten. Disse Sten har i fordums Dage ligget blottede, men i Aarenes Løb

er de ved daglig Brug som „Fugle-W. C.“ efterhaanden blevet helt dækkede. —

Da vore Apparater var Kasseapparater, havde vi lidt Besvær med at faa anbragt et tilfredsstillende Udløserar-

Hættemaage paa Rede.

rangement, men det lykkedes imidlertid ved Hjælp af tynd, ca. 15 m lang Fiskesnøre, som førtes fra Udløseren gennem et „Øje“, som var skruet fast paa Pladen, hen til Hytten.

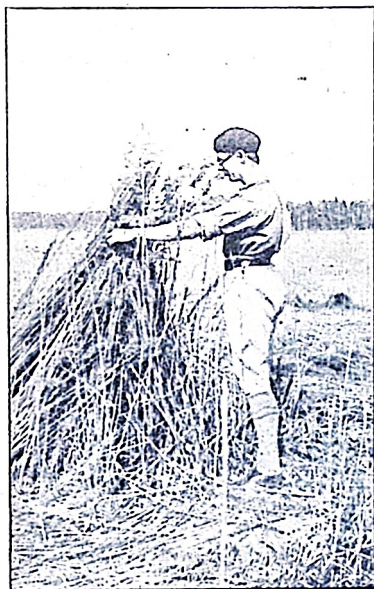
Da alle disse Forberedelser, som dog kun varede omtrent 5 Min., var forbi, fik jeg anbragt mig i Hytten, og da Arne havde lukket den efter mig, roede han bort fra Øen. Da han var kommet et Stykke bort, begyndte Maagerne at vende hjem til Øen; men først da de alle var samlede, slog de med et præspønderrivende „Vræl“ ned paa Øen. Hver Maage slog øjeblikkelig ned paa sin egen Rede; og ve den ulykkelige Maage, der satte sig paa en andens Rede, den skulde hurtigt opdage Fejl-

tagelsen, saadan blev den bearbejdet af Ejerenes Næb og Vinger.

Vi skiftedes til at sidde i Hytten og sad vel hver Gang en halv Times Tid, saa det var behageligt at ro bort med Baaden og faa „hvilet Ørene“ og Benene efter en saadan „Tørn“.

Vi tilbragte hele Dagen paa og ved Øen, saa Maagerne fik ikke ruget særlig meget den Dag; men da Æggene paa den Tid, da vi foretog Expeditionen, kunde taale at være afdækkede ca. 1 Time ad Gangen, kan vi ikke have tilføjet dem nogen Skade.

Arne & Co.

HVAD ER EN GENTLEMAN?

J a, hvad er en gentleman? Vi har ikke paa Dansk noget Ord, der helt dækker Begrebet. Mange af jer vil sikkert være de lykkelige Ejere af et Par Bukser, hvis Knapper bærer Paaskriften „For gentlemen“, men i denne Forbindelse betyder Ordet jo blot „voksne Herre“, og det er selvfølgelig slet ikke den Betydning af Ordet, jeg vil tale om i Dag. Lad mig for Resten straks, mens jeg er ved Bukseknapperne, sige, at er

der noget, der ikke er afgørende for, om en Mand er gentleman, saa er det Klæderne. En gentleman kan optræde i Laser, og han er dog gentleman, og en Herre i det eleganteste og mest moderne Tøj kan være det stik modsatte af en gentleman — i Ordets rigtige Forstand.

Se, de af jer — og det er sikkert de fleste — som kan noget Sprog, véd, at „gentleman“ er Engelsk og betyder om-

trent det samme som „nobleman“ eller „Adelsmand“, medens det tilsvarende Ord paa Fransk hedder „gentilhomme“ og betyder slet og ret „Adelsmand“. Dette viser, at Gentleman-Begrebet er afledt fra det gamle Adelsbegreb eller maaske snarere det gamle Ridderideal. — Hvilke Egenskaber havde da Ridderne, at de endnu kan staa som en Slags Forbillede for os moderne Mennesker? De var ærlige, modige, højsindede og

rære. Vi har alle hørt og læst om, hvorledes Ridderne kæmpede *mod* Uret af enhver Art og *for* de svage og hjælpeløse. Ridderne var uselviske og ædle, — de ofrede, om det var fornødent, Livet for en stor og god Sag. Tænk blot paa Klostrogene f. Eks.

Et smukt Sagn, der klart illustrerer Ridderidealene, er det, som I alle kender, der handler om St. Georg, den unge Ridder, der for at redde Kongedatteren styrtede sig ud i Kamp mod en frygtelig Drage, som han efter store Farer dræbte. Videre fortæller Sagnet, at St. Georg ovenpaa denne Bedrift *uden* at ville modtage nogen Belønning — og dette er vigtigt — drog paa Ridderfærd for kort efter at lide Martyr døden, fordi han ikke vilde afsværge sin kristne Tro.

Som sagt, det er kun en Legende, men der ligger utvivlsomt en eller anden ædel Bedrift til Grund for den, et Eksempel paa, at en Mand for at frelse en svag Kvinde har trodsset Farer — uden paa nogen Maade at tænke paa sin egen Fordel.

Efterhaanden som Tiderne blev mindre strenge, og der ikke i den Grad var Brug for Mænd til at beskytte Kvinderne, de svage og Børnene, blev Ridderne fastboende Folk, der dyrkede deres Jord og kun drog i Kamp, naar deres Konge eller Land forlangte det af dem.

De dannede Adelen, der i de Tider var en Befolkningsklasse med store Privilegier og store Forpligtelser, Forpligtelser ikke alene i Retning af at forsvare Landet, men ogsaa i rent menneskelig Henseende. Den skulde foregaa det øvrige Folk med et godt Eksempel paa alle Omraader. Dens Idealer var de samme som Riddernes, Gudsfrygt, Troskab og Æresfølelse var de 3 Grundpiller, dens Liv byggede paa. — I kender maaske det franske Ordsprog, der benyttes en Del ogsaa herhjemme: „Noblesse oblige“ d. v. s. „Adelskab forpligter“.

Se, det var svundne Tiders gentlemen. Nu er Forholdene ændrede. Adelen indtager ikke længere en særlig begunstiget Stilling og er ikke længere en egen Klasse af Folk, der har større Forpligtelser end andre Mennesker. Paa samme Maade er Begrebet gentleman ikke længere knyttet til særlige Kaar i Retning af Fornemhed eller Rigdom. En gentleman kan lige saa godt være Søn af en Røgtter som Søn af en Lensgreve. Ordet er nu Betegnelsen for en velopdragen, hæderlig og uangribelig Mand,

en Mand, som ikke alene tilfredsstiller alle almindelige moralske Krav, men som ogsaa tænker, taler og handler ud fra ridderlige og ædle Principper.

Og ligesom det ikke er Herkomst eller Penge, der er afgørende, saaledes er det i Grunden heller ikke Alderen, der spiller en Rolle. Der er ikke noget i Vejen for, at en Dreng kan være en gentleman i Ordets egentlige Forstand.

Og se, nu er vi ved Sagens Kærne.

Hvad forstaar *du* ved en gentleman? Mener du, at du kan bære dig selv eller nogen af dine Kammerater med dette Hædersnavn? Ja, det er maaske et nærgaaende Spørgsmaal, — som jeg derfor ogsaa straks vil lade falde igen.

Men der er een Ting, jeg véd, nemlig at der i enhver sund og normal Dreng i 12—14 Aars Alderen vaagner en stærk Trang til at være modig og ædel eller i alt Fald en Drøm om at blive det. Der er ingen Tvivl om, at mange Drengene i den Alder har et Ridderideal. Og netop derfor er det nemt at faa Drengene til at forstaa, hvad en gentleman er. For det er i Virkeligheden netop det Ideal, de fleste Drengene drømmer om.

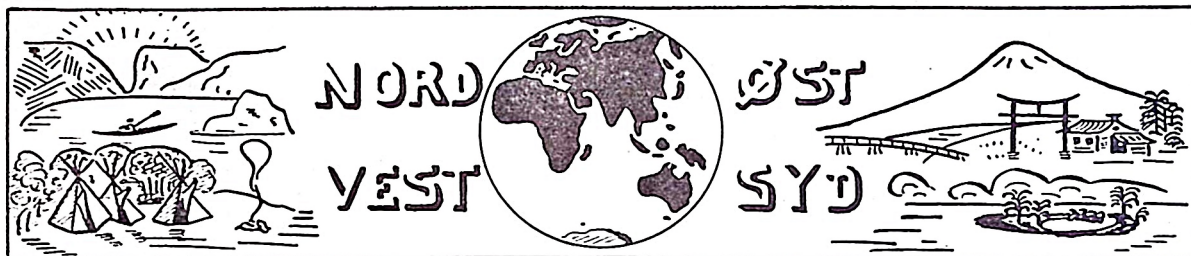
Men een Ting er jo at drømme, en anden Ting, der er mere nyttig, er at føre Drømmene ud i Livet, at virkeliggøre dem. Hvorledes skal man da, naar man er en ganske almindelig Dreng — i det almindelige, daglige Liv — kunne hævde sig som gentleman — som Ridder? Der er jo ikke Drager nu om Stunder, som man kan slaa ihjel, og Kvinder og Børn behøver saameget ingen Beskyttelse, kunde man sige. Kvinderne, der klipper deres Haar kort og gør alt for at komme til at ligne Mændene, vil maaske slet ikke finde sig i at blive behandlet som nogle svage Væsener, der trænger til Beskyttelse. Det kunde man ogsaa sige, men det passer slet ikke, for Kvinderne venter nu som altid, at Mændene, de rigtige Mænd — er ridderlige. Blot har Ridderligheden i vore Dage antaget andre Former end før i Tiden. Man hopper og springer ikke saa meget for Damerne; de bliver behandlet mere kammeratligt og formløst. Men selv om saaledes den — om jeg saa maa sige — ydre Ærbødighed, der vises Kvinderne, er mindre, er saa sandelig den indre, den virkelige Ærbødighed og Respekt, som enhver gentleman føler overfor en Kvinde ikke mindre nu end for Hundreder af Aar siden. Og enhver Dreng har Lejlighed til at vise denne Ærbødighed.

Alle har I en Moder, Bedstemoder eller Spøstre, overfor hvem I kan være gentlemen. Har I tænkt paa, hvad I skylder jeres Moder, der har passet og plejet jer fra I var ganske smaa, og som har været villig til at ofre alt for jer, der har vist jer den mest uselviske Kærlighed? Tænk paa det og gør jeres Moder alle de smaa Tjenester, I kan overkomme, — og vær lykkelige over, at I har en Moder. Der er ingen af Jer, der véd, hvor længe han faar Lov til at beholde sin Moder. — Og tro saa endelig ikke, at der er Ting, som ens Moder kan bede én om, der ligger under en Drengs Værdighed. Jeg husker, at jeg en Gang mødte Skolens bedste Fodboldspiller paa Gaden, han gik med en Flødekande — og det generede ham ikke. Har I Spøstre, saa drill dem ikke, i alt Fald ikke i Alvor. Jeg har selv en lille Spøster, og jeg maa tilstaa, at en Gang imellem driller jeg hende jo nok en Smule, men det er kun for Spøg. Pas paa, at I ikke driller — hverken Spøstre eller Kammerater — saa det gør ondt. Jeg har desværre flere Gange set Eksempler paa, at tankeløst Drilleri har gjort stor Skade, ja, ligefrem forbitret Livet for en ellers glad og rask Dreng eller Pige. — Nej, har I Spøstre, saa betragt jer som deres Forsvarer og Hjælper, kort sagt som deres Ridder. — Se, det var nu hjemme, men ogsaa i Skolen er der rig Lejlighed til at vise gentleman-Egenskaber. En gentleman er før noget andet ærlig. Han kan f. Eks. ikke lyve, allermindst for at klare sig ud af en Vanskelighed. Derfor er han parat til at bære Følgerne af sine Handlinger, — selv om Følgerne er nok saa ubehagelige. Han er en god Kammerat — tager snarere en Kammerats Skyld paa sig, end han skyder Skylden over paa andre. — Den Slags er imidlertid slet ikke saa nemt. — I det hele taget er det ikke let at være gentleman.

En gentleman bander ikke og lytter ikke til sjofel Tale.

Endelig er der et Felt, hvor en Dreng hurtigt viser, om han har de rigtige Egenskaber eller ej, og det er i Sport. Er der noget Omraade, hvor der er Brug for gentlemen, er det nemlig her. Paa Idrætspladsen er det Ærlighed og godt Kammeratskab, der behøves lige saa meget som — eller maaske mere — end fysiske Kræfter og fin Træning. Kampreglerne skal overholdes, og det til de

— *fortsættes Side 28.*

UNGARN.

Spejderbevægelsen har i Ungarn opnaaet stor Popularitet, ikke mindst paa Grund af de ungarske Spejderes dygtige og ridderlige Opførelse. Vi har herhjemme haft Lejlighed til at lære Ungarerne at kende, dels ved Jamboreen i 1924, hvor de klarede sig smukt i Turneringen og dels sidste Sommer, da de gennemførte deres egen store Jamboree ved Budapest.

Spejderne har for nylig erhvervet et smukt gammelt Hus paa Landet med en 30 Acres stor Park, beliggende ved Harshagy, ypperligt egnet til Lejrplads. De meddeler, at udenlandske Spejdere altid vil være hjerteligt velkomne, blot Besked i Forvejen er givet. Der kan overnatte 80 Mand i Huset.

Endvidere har det ungarske Spejderkorps erhvervet deres egen Bygning i

Budapest. Pengene til denne „Spejderne Borg“ er tildels skaffet ved, at samtlige Troppe i Landet gennem flere Aar har givet Bidrag til et Byggefond. Bygningen indeholder Pensionat og Hotel for Spejdere og Spejderførere, Klublokaler, Bibliotek, Hovedkvarterets Kontorer, Mødesale og Munderingsmagasin.

Det var saadan et Hus, vi skulde have herhjemme!

LEJRTUR TIL VOGESERNE.

For Spejdertroppe, der tænker paa at tage paa Lejrtur i Vogeserne, er det af stor Interesse at vide, at „Sylvan“-huset, Hohberg ved Rhinen, nu er blevet oprettet som fast Lejrplads for Spejdere. Der tilbydes glimrende Lejr- betingelser for enhver Trop.

Huset er beliggende i et skovrigt Terræn, men med store Stykker aabent

Land tæt ved, og der er fra Huset enestaaende Udsigt over Vogeserne.

Det er et aldeles glimrende Sted for Udflugter af enhver Art, og der er gode Vand- og Provianteringsforhold.

Spejderne kan i Tilfælde af daarligt Vejr overnatte i selve Huset og benytte Køkken, Ildsted, Spiserum samt 2 Sovrum. Alt Lejrmateriel saasom Telte, Tæpper, Soveposer og Køkkengrej kan udlånes. Der forefindes ogsaa en Sportsplads. Lejrpladsen er beliggende 1½ Times Vej fra Stationen Rouffach, ved Strassburg-Mülhausen Banen.

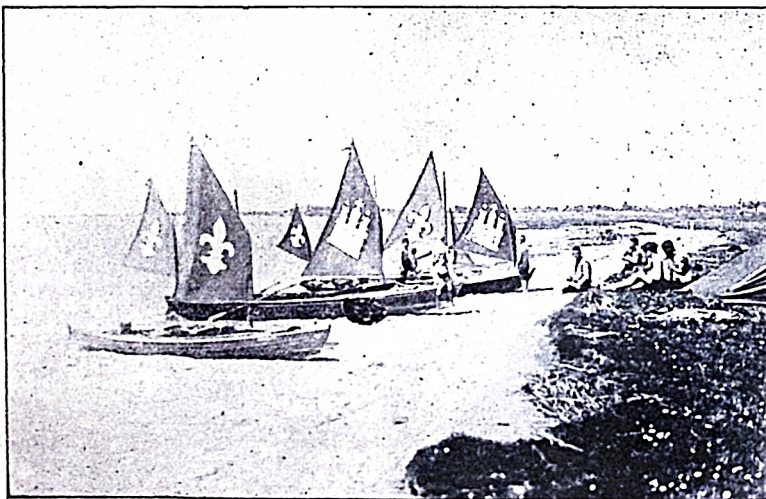
Alle yderligere Oplysninger kan faas ved Henvendelse til Mr. Tudge, district commissioner for de franske Spejdere i Elsass, Professor ved Landbrugsskolen i Rouffach, Haut-Rhin, der er villig til at give alle tænkelige Oplysninger, naar man blot vedlægger frankeret Svarkuvert.

TYSKE SØSPEJDERE

Der er i Tyskland kun faa Søspejdere. Grunden hertil er naturligvis først og fremmest den, at Landet ifølge sin geografiske Beskaffenhed byder saa forholdsvis ringe Lejlighed til at dyrke Idræt til Vands.

Men i Hamborg findes der en udmærket Trop under Ledelse af Dr. Oswald Matthias, der vil være kendt af ikke saa faa danske Førere fra Sommeren 1926, (da han med nogle af sine Dreng gjorde Turen Hamburg-København i en aaben Kano). Søspejderne i Hamborg dyrker særlig Kanosport og Svømning, og de har i Elben en aldeles udmærket Eskadresejlads paa Elben.

Vi faar atter i Sommer Lejlighed til at træffe Oswald Matthias og hans udmærkede Folk, idet de deltager i det store Søspejderstævne.

Fra Elben.

NYT FRA 1. RIBE TROP

I de Aar, 1. Ribe Trop har eksisteret, har den holdt til i Tange Plantage og Bakker, som velvilligst har været stillet til vor Raadighed. I Tange Bakker, lige ved Plantagen, 2 km øst for Ribe, har der siden 1825 ligget et lille male-risk, straaet Hus. Mens vi færdedes her, lærte vi Ejeren af Huset, en gammel Dame, Frk. Dortha Frandsen at kende. Altid har hun været flink til at give os Vand fra sin interessante gamle Brønd med Vippen, der forfølger den Idyl, der er omkring Huset. Nu traf det sig, at vi en Dag, da jeg var ude sammen med en af mine Spejderkammerater, kom til at tale med Frk. Frandsen. Vi fortalte hende om, hvorledes nu andre Troppe byggede Vandrerhytter; endvidere fortalte vi, at Ribetroppen havde i Sinde at bygge et lille Blokhuis i Bakkerne. Uden saadan at tænke nærmere over det spurgte vi hende om, hvad hendes Hus skulde koste, hvis hun vilde sælge det. „1000 Kr.“ sagde hun kort og bestemt. Vi blev lidt overraskede ved at høre, at hun saadan havde Prisen paa rede Haand, og spurgte, om hun virkelig havde i Sinde at sælge Huset. „Ja,“ sagde hun, „det har jeg, for jeg bliver gammel og svagelig nu og kan aldrig komme til Kirke og til Foredrag; men det vil vel nok være vanskeligt at finde en Køber til et saa gammelt Hus“. — Straks slog den Tanke os, at Huset kunde vi bruge til Vandrerhytte. Vi tog straks ind til vor Tropsfører og fortalte ham vor Plan. Han syntes godt om den og forelagde den for Tropsraadet. Tropsraadet

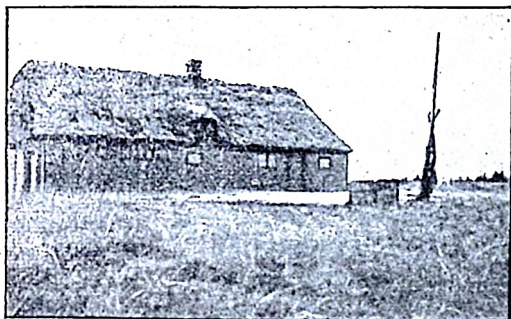
syntes ogsaa godt om Planen, og i Løbet af 3 Uger var Købekontrakten til Huset underskrevet, og i April flyttede vi ind i Huset. — Det er nu vor Mening at indrette Huset til en Vandrerhytte. Det er som skabt dertil. — Der er et Køkken med Komfur, et Spisekammer, et Bryggers med Gruekedel, et Par Brændselsrum, tre Stuer med een Kake-lovn og Loft over hele Huset. Huset er rigtig Typen paa et gammelt Bondehus og passer udmærket i Omgivelserne, som er Hede og Granskov. Af den Jord, som ligger uden om Huset, ejer vi 1 Td. Det er ganske vist mager Jord, men ogsaa dér er der en Opgave for os med at opdyrke Dele af denne. Lige Syd for Huset har der været Have før; det er ganske vist 57 Aar siden, men Jorden er dog lidt mere medgørlig der end de andre Steder. — Selve Huset har sin egen mærkværdige Historie, som vi lader Frk. Frandsen selv fortælle: „Huset har ikke altid ligget her, hvor det nu ligger. Det blev bygget her i Sommeren 1825. Før den Tid stod det ca. 500 m Vest herfor. Saa kom den skrækelige Stormflod 1825 og knuste det, og Resterne blev flyttet herop og bygget op. Alt, hvad jeg ved om Stormfloden, ved jeg fra min Moder, som selv overværede den. — Det var Natten mellem den 3. og 4. Februar 1825 Kl. 9 Aften. Min Moder og hendes 4 mindre Spøskende var gaaet i Seng, og min Bedstefader gik ud af Huset for at se, hvorledes Vandstanden var. Han saa straks, at det ikke kunde nytte at blive ret længe i Huset, da Vandet steg temmelig hur-

tigt. Han gik derfor ind i Stalden, tog noget Reb og førte Køerne og Faarene bort. Derefter gik han tilbage til Huset og fik sin Moder og hendes Spøskende op. Klokken var dengang 10½. Da de alle var i Tøj, forlod de Huset, men maatte vade i iskoldt Vand til midt op paa Livet. I Løbet af Natten blev Huset saa ganske jævnet med Jorden. Det var Ismasserne, der bidrog hertil. Da Vandet saa senere faldt, blev Sten, Døre, Vinduesrammer o. lign. samlet sammen og ført herop, hvor dette Hus blev bygget. Alt Tøj og Bohave blev fundet langt herfra, indefrosset i Isen, som først tpede op langt hen ad For-aaret.“ —

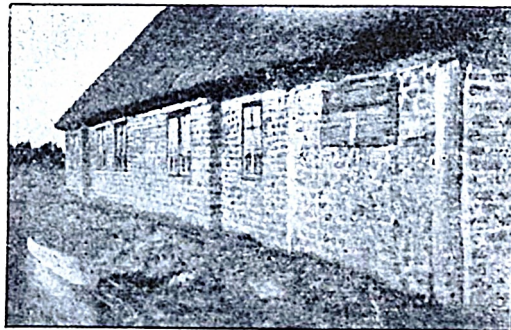
Den 11. Februar 1825 læstes følgende Bekendtgørelse i Ribe Stiftstidende fra Gregers Brorson i Tange: „Natten mellem den 3. og 4. Februar indtraf det sørgelige Uheld for mig undertegnede ved den ualmindelig høje Vandflod, at mit Hus blev ganske ruineret og ødelagt af Bølgerne; og alt, hvad jeg ejede blev bortskyllet i saadan Hast, at jeg næppe fik Tid til at redde mig med Kone og 5 umyndige Børn. Jeg beder, at goddædige. Mennesker ville hjælpe mig.“ — Den Gregers Brorson er alt-saa den gamle Dames Bedstefader.

Foreløbig har Troppen saa nu den store Opgave at indrette Huset til Vandrerhytte. Dette vil vel nok tage nogen Tid, men naar vi arbejder flittigt, haaber vi, at vor Vandrerhytte skal være tilgængelig for Spejdere fra 15. Juni dette Aar.

Assistent.

TANGE-HUSET

REKRUTLEJR — SPEJDERLEJR

I den jeg begynder at fortælle jer om Lejr, har jeg Lyst til at gøre jer bekendt med noget, jeg læste forleden Dag.

Det er om Indianernes Fjerprydelser, de store Hovedprydelser, som mange af jer saa under Jamboreen. En saadan Fjerprydelse havde alle og enhver ikke Lov til at bære, det var nemlig Indianernes Duelighedstegn, og hver Fjer var Vidnesbyrd om en tapper Bedrift.

Den største Bedrift, en Indianer kunde udøve, var at naa frem og berøre en levende Fjende med Haanden. I forstaar jo nok, at det krævede en dygtig Mand. Den næststørste Bedrift var at bemægtige sig en Fjendes Vaaben og dernæst den at tage en Fjendes Skalp.

Naar en ung Indianer havde udført saa mange Bedrifter, at han havde Mulighed for at erhverve sig en Fjerprydelse, skulde han selv skaffe Ørnefjere, og Ørnen skulde fanges levende med de bare Hænder. Det skulde være Ørnefjer, for Indianerne betragtede Ørnen som den stolteste Fugl. Ørnen blev fanget paa den Maade, at Indianeren gravede sig et Hul, som han dækkede med Grene og Planter, og ovenpaa anbragte han et Aadselet. Selv laa han nede i Hullet. Naar saa Ørnen slog ned paa Aadselet, greb Indianeren den om Fødderne. Det lyder meget enkelt og lige til, men en Ørn er en farlig Fugl, der ikke godvillig giver op i en Kamp.

Naar den unge Indianer havde skaffet sig Fjerene og det øvrige Materiale, der skulde bruges til Hovedprydelsen, samledes Stammens Ældste til Raadslagning. Hver Fjer blev bundet fast med Hestehaar, som skulde repræsentere en Fjendes Skalp. For hver Fjer skulde den unge Indianer berette om

den Bedrift, som han mente gjorde ham værdig til Fjeren. Og da en saadan Fjerprydelse har fra 30 til 40 Fjer, og hver Bedrift udførligt skulde beskrives, tog det sommetider flere Uger, inden Prydelsen var færdig.

Naar den var færdigbundet, havde

som i en Standlejr; man klarer sig med mindre, men en Vandrelær er alligevel ikke en Svinesti med kun nogle Telte og et Baal. Naar vi har set, hvordan en dygtig Lejrmand indretter sin Standlejr, skal vi se paa, hvad der kræves i en Vandrelær.

Ja, det hele kan egentlig siges med to Ord — eller rettere tro — Renlighed, sund Fornuft.

Jeg besøgte en Gang en Lapstamme. Disse Stammer vandrer hele Sommeren med Telt, og alt bar Vidne om de Ting, jeg nævnte før. Teltet var som Indianernes med en Aabning foroven, saa Røgen kunde drive ud. Lige overfor Indgangen var Pladsen med Kogegrejere. Det var forbudt at passere denne Plads; skulde man over paa den anden Side Kogeplassen, maatte man gaa hele Vejen rundt om Baalet. Renligheden med Kogegrejere var gennemført. Det gjaldt imidlertid ikke Lappernes personlige Renlighed; den var grufuld. Personlig Renlighed er et Kendetegn for den hvide Race og fra den udbredt til andre Racer, saa jeg vil vel blot gøre jer gale i Hovedet ved at fortælle jer, at Sæbe og Tandbørste medbringes i Lejr. Kamme er der altid en Overflødighed af; det saa jeg blandt andet hos Lolland-Falster Divisionen, hvor hver Mand af Renlighedshensyn bar en Kam i Strømpeposen; (da man uden at svede udskiller ¼ Liter Sved i Døg-

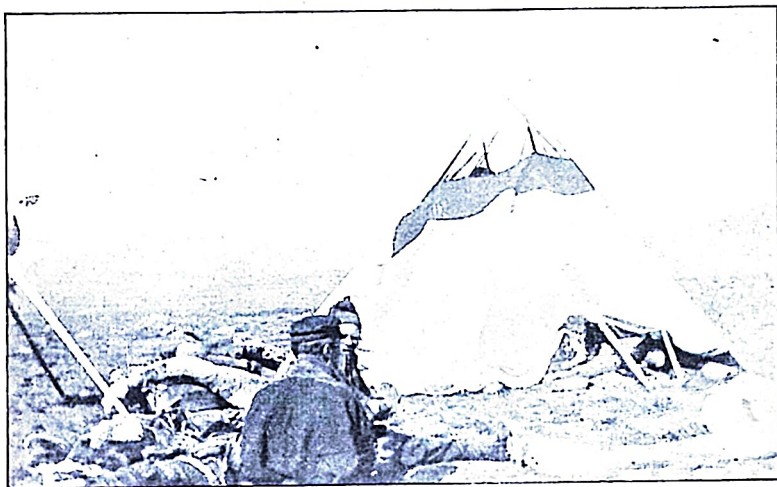
net gennem Huden, og altsaa en Del heraf kommer Kammen til Gode, overflødigheden derved Pomade: sund lolland-falstersk Fornuft).

Allerførst Teltet: Det skal lukkes godt til forneden for Natten, ellers trækker det. Men det maa ikke lukkes helt til foroven, for der skal være frisk Luft, hvor man sover. Ellers er man ugidelig om Morgenen. Jeg laa engang

Indianeren Lov til selv at smykke den yderligere med Perlesnore i alle Farver og Strimler af Vælskind. Væselet var Symbol paa Dygtighed i Spejden og Snarraadighed i Undgaelse af forfølgende Fjender.

Efter det lille Kig ind til Indianernes Raadsild skal jeg gaa over til at tale lidt om Lejrindretning. Paa en Vandrelær indretter man sig ikke saa godt

Lap-Telt.

i et canadisk Skovmandstelt, som jeg var dum nok til at lukke til, skønt Telt-dugen var lufttæt. Det hævnedes sig, for den kolde Natteluft udenfor Teltet fik den varme og daarlige Luft inde i Teltet til at afsætte Draaber paa Teltvæggen, saa jeg blev helt klam paa Ryggen (jeg sov nemlig yderst).

Saa er der *Tæpperne*. De skal luftes ud og soltørres hver Morgen, og det gælder for øvrigt ogsaa Halmmadrasserne og selve Teltet.

Saa er der Omgang med *Vand*. Drikkevand tages øverst i Strømmen, og Opvasken foregaar nederst i Strømmen. Snavset Vand maa ikke hældes i Aaer og Søer. Der skal laves et særligt Affaldshul for Spildevand med Fedtsamler over. Saadan en Fedtsamler bestaar af et Netværk af Grene med Græs over. Naar Spildevandet hældes ud over Græsset, siver Vandet ned i Hullet og løber bort, medens Fedtstoffet samler sig paa Græsset, som man brænder hver Aften.

Maden opbevares paa et køligt Sted og meget rentligt.

Madresterne Fjernelse er meget vigtig og en af de Ting, man kender en god Lejrsportsmand paa. Alt, hvad der kan brændes, skal brændes, Røsten kastes i et Affaldshul. Har man Konserverdaaser, kastes de først paa Bualet, for at alt Fedtstof og Madrester kan brænde af, hvorefter Daaserne kastes i

Affaldshullet. Dette dækker man med en Grenrist med Græs over.

Papir kan man som bekendt ikke smide fra sig, hvor det passer en. Det ser heller ikke godt ud, at der stadig brændes Papir paa Bualet, og derfor fletter man en Kurv af Grene (den behøver ikke at være tæt), og den bruger man til Papirkurv. Om Aftenen kan man saa brænde alt Papiret paa en Gang.

Latrin skal der være i enhver Lejr,

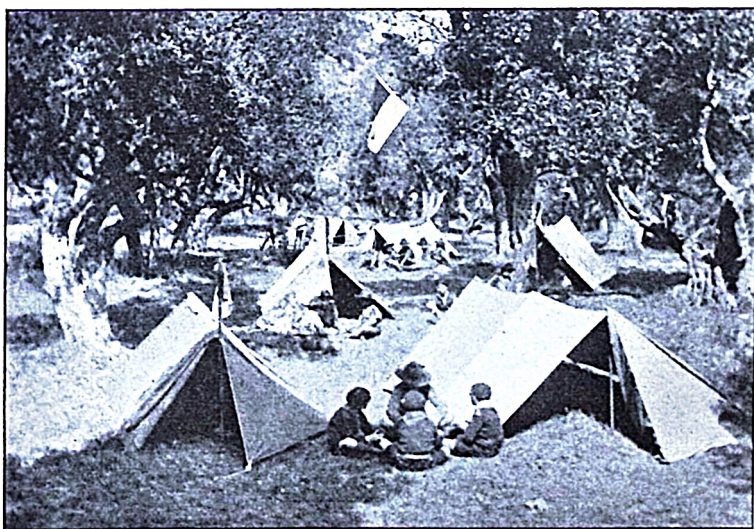
og hvordan en saadan bygges, kan I se i Spejderbogen.

Køkken. Kogestedet er en meget vigtig Ting i Lejr, thi uden Mad og Drikke duer Helten ikke, og et Lejrophold skal ikke være en Sultekur. Det fornuftigste Kogested er en Kogerende, og den skal være lang med et stort Vindfang. Renden skal skraane ned mod Vindfanget, for at Vandet kan løbe bort fra Brændet og ned til Vindfanget i Tilfælde af Regnvejr. Renlighed i Køkkenet og med Madvarerne er en Selvfølge, og Kokkene bør huske tre Ting foruden Kogebogens Indhold. For det første, at det kun er en daarlig Vittighed, at Kokkene ikke behøver at vaske sig, fordi de alligevel bliver snavsede under Arbejdet. For det andet, at en Kok skal servere Mad og ikke Undskyldninger. For det tredje, at Maden serveres paa det fastsatte Tidspunkt.

Endvidere gør hver Spejder sine Spisegrej rene lige efter hvert Maaltid. (Man bør nemlig ikke forvænne de lokale Fluer og Gedehamster ved at servere dem Mad paa Tallerkener).

Bualet er Lejrens Midtpunkt og Samlingssted og skal derfor ikke omgives af Brænde paa alle Sider i vild Forvirring.

Næst efter at kunne tænde et Baal med højst to Tændstikker, er det vigtigste at kunne slukket et Baal, saa at man kan gaa fra det med en rolig Samvittighed.

De amerikanske Spejdere har en glimrende Metode til at demonstrere paa, at de forstaar at slukke et Baal. Efter at de har dækket Baalpladsen med Græstørv, lægger de to knastørre Grene overkors ovenpaa Baalstedet for at vise deres egen Tillid til, at Ilden er helt slukket.

For nylig kom denne Metode en Spejdertrop til Gode. Dagen efter at en Trop fra Salem i Massachusetts havde haft sit Lejrbaal i en Skov i Byens Omegn, udbrød der en stor Skovbrand som forrettede stor Skade. Spejdertroppen blev anklaget for at have været Skyld i Brandens Opstaaen, men Tropsføreren var i Stand til at overbevise Politiet om, at Anklagen var grundløs. Han førte Politiet ud til Stedet, hvor de to tørre Pinde laa over Kors, fjernede Græstørvene og fremviste Asken fra Baalet. Og Politiet maatte indrømme, at hvis Branden var opstaaet paa det Sted, vilde de to tørre Grene være brændt først.

Selv om vore Skove maaske ikke er udsatte for at brænde saa let som de amerikanske Skove i det tørre Klima, er Ideen god og spejdermæssig, og en Lejr-sportsmand bør følge den amerikanske Metode.

En erfaren Lejr-sportsmand opbevarer altid lidt tørt Optendingsbrænde i sit Telt. Hver Aften dækker han Kogehullet til med Græstørv (Græsset opad), saa er der Gløder og varm og tør Jord den næste Morgen. Han gemmer almindeligvis Græstørvene med Græsset nedad, saa at Græsset kan holde sig friskt, til han atter skal dække sit Kogehul, og

sin Baalplads. Han ved, at en Økse er værdiløs, naar den ikke er skarp, og at man ikke bruger Jorden til Huggeblok.

I Vandreløjr klarer man sig med noget mindre end i en Standlejr, men man slapper ikke af paa Renligheden. Der graves et Affaldshul, som bruges baade til Madrester, Papir og Spildevand; det

kan lade sig gøre, da det jo kun drejer sig om en Aften og en Morgen. Der graves ikke Latrin, men der stilles en Spade ved et af Teltene, og den tager man med sig og graver sine Efterladenskaber ned med.

En god Lejr-sportsmand kender man paa Renlighed og Orden.

Lejrbaal. Ovenstaaende Tegning er tegnet af Verdensspejderchefen som en Illustration til den Korsang, de engelske Spejdere lærte os under Jamboreen: „London's burning“. Man maa indrømme, at Spejderchefen ikke alene er en god Tegner, men at han ogsaa er i Besiddelse af et herligt Humør. Naa, det hører jo nu engang med til at være Spejder.

Ove Holm.

Fra Gillwell-Kursus.

Fot. E. H., Assens.

VORT LAND OG VOR HJEMSTAVN

AF FORFATTEREN JENS THISE

Venner ser paa Danmarks Kort, ser, saa aldrig I det glemmer, til hver Plet har faaet Stemmer; thi det Fædreland er vort!

Saaledes synger Digteren; men selv om man studerer Kortet meget nøje og læser sit Lands Historie med Forstaaelse, er det dog først, naar man rejser ud for at se selve Landet, at man oplever det og tager det i Besiddelse. Da forstaar man, at:

Disse Øer, store, smaa, dette Fastland, disse Vige, disse Kyster, krumme, lige, som dit Øje hviler paa, — disse Skove, Bakker, Heder, de har været Voksesteder gennem Vinter, gennem Vaar, for vort Folk i tusind Aar.

Detto Land rummer trods sin Lidenhed de store Modsætninger, det tunge og forrevne, det bløde og smilende, og Naturen præger i større eller mindre Grad dets Befolkning.

En Rejse i dette Land bringer derfor hver Dag nye Oplevelser og nye Overraskelser, men ogsaa ny Glæde. Selv de døde Ting — Mindesmærkerne — kan tale varmt og levende til det følsomme Sind, fortælle om Begivenheder, der dannede Skel og brød nye Baner, saa Haabet tændtes paany og lyste i Nederlagets mørke Nat, og du følger, i dette

Land har du Rod, du er dansk og forstaar, hvorfor du er det. Her har Slægt efter Slægt levet deres Liv i Lyst og Nød og segnet til Jord paa Nornens Bud, enten dette naaede dem bag Ploven eller paa Valpladsen.

Ved Rubjerg Knude.

Fot. Trf. Svendsen.

Vi ser langs de gamle Vige og Havrande Oldtidsgravene lig kæmpemæssige Muldvarpeskud fortone sig mod en dyblaa Himmel. Lyngens fløjlsbløde Tæp-

pe dækker dem og dens Blomster lyser under Augustsolens Straaler som Millioner smaa Glødelamper, der flimrer og nikker ved Vindens Kærtegn og tynges af summende Bier. Naar Naturen med slig Ødselhed slynger sin skarlagensrøde Blomsterkaabe om Kæmpehøjens Skuldre, da mindes vi uvilkkaarligt Skriftens Ord om Kong Salomon og Liljerne og følger, at i denne Sammenligning er Kong Salomon og Jørgen Hattemager lige store Plebejere.

Og som Jorden i Aartusinder har dækket vore Fædre, vil den ogsaa engang lukke sig over os. Slægterne er som Trærnes Blade, der falder til Jorden og er med til at danne nye Muldrag, hvoraf Historiens friske Skud faar Næring.

Derfor: rejs ud og se dit Land — se paa det:

saa aldrig du det glemmer! til hver Plet har faaet Stemmer klingende snart blødt, snart haardt.

Det bløde og indsmigrende møder dig maaske ved Gurre og i Ribe og det tunge og haarde ved Dybbøl og Harboøre, og det vil hver paa sin Vis tale til dig med Stemmer, du aldrig glemmer. For at nævne et Eksempel: Du staar maaske paa Ribe Slotsbanke en Sommeraften i Solfaldsskæret og ser paa det enkle og fine Mindesmærke over Danmarks folkekære Dronning, Dagmar. Du læser den jævne og fordringsløse Indskrift: „Hun kom uden Tyngde, hun kom

Ved Furesøen.

Fot. G. Vbro.

Ved Stevns Klint.

Fot. Helmer Jensen.

med Fred, hun kom goden Bonde til Lise." Ja, saa er det, som du gennem Aftenvindens Leg i Slotsgravens Siv og Rør hører Historiens Aandedrag, det sukker af Længsel, det jubler i Fryd om kongelig Elskov og dens Spønde og Kvilde. Taagen kommer drivende ude fra de store Marskenge, og du gaar tilbage til Byen. Et Kobbeltjørn trækkes hjem; forsigtigt og famlende sættes Klovne paa den ujævne Stenbro. Ved en Gavl staar en Mand og forker et Læs Hø ind. Man hører Latter og munter Tale inde fra Stænet. En Flok Børn boltrer sig i Spildepøt nede paa Gaden. Paa Aaen glider Baade i begge Retninger med pilende Jag. Lysklædt Ungdom synger, og Motorbaadens Eksplosioner akkompagnerer. Det er saa blødt og indsmigrende Stemmer, at du glemmer helt Fortidens strenge "Riber Ret"; men Stormvejrsspølen ved Havnen river dig ud af Drømmerierne. Dens Jernringe an-

og hvor ogsaa flere af sidste Krigs Ofre er stædt til Hvile. Du synes Stemmen, der taler til dig, bliver haardere og mørkere; men saa møder du ogsaa her mellem al det tunge en lille Solstraale i Form af en frisk Blomsterkrans paa en tysk Fendriks Grav, og du føler — trods alt — en Glæde og Tilfredshed i Sindet ved at vide, at dette Land er dit, som det var dine Fædres, og, som du engang haaber, det skal blive dine Børns.

Men det er ikke nok med at kende dit Lands Historie i store Træk, du maa dybere ned — ned til Roden, hvor selv den fineste lille Rodtrævl samler Næring til Kroneskuddene. Der har du Begivenhedernes Aarsag — de mange Tusinde Enere, Hjemmene, Slægterne, Hjemstavnene, Landsdelene og deres Betydning og Forhold til hinanden.

Du har maaske gaaet og bildt dig ind, at alt det store stod dig saa uendelig fjernt. Saa kastes pludselig Historiens Søgelys ud over din Hjemstavn, og det viser sig, at du selv bor midt i Begivenhedernes Centrum, og du anede det ikke. Du har maaske aldrig før skænket det

Øverst:
Lindenberg
Aa.
Fot. S. W.

I Midten:
Vandring ved
Vesterhavet.
Fot.
Trp. Svendsen

en Tanke, at de store Epoker i Verdenshistorien ogsaa er gaaet hen over din Hjemstavn — Stenalder, Bronzealder og Jernalder og senere Fædrenes Overgang fra Ase- til Kristentro. Gudehoven og Offerlundene blev afløst af de anselige Kirkebygninger, som Fædrene rejste paa Steder, hvor de kunde ses i vid Omkreds. De gamle Stednavne taler deres stærke Sprog og hjælper til at mane Begivenhederne frem.

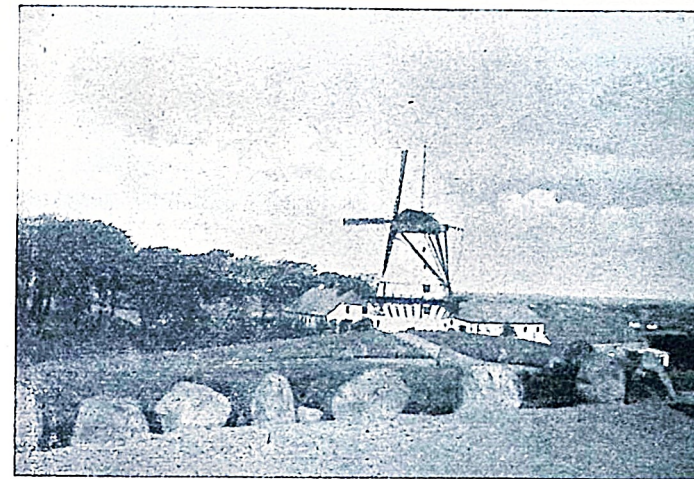
Maaske finder du i Marken et Stykke Stenværktøj, som en af dine gamle Sognemænd har brugt, eller du finder i Gravhøjen Rester af den, der brugte Stenkilen eller Øksen.

Hvor underligt at staa der paa Tispen med Stenpøksen i sin Haand og se Asken og de smuldrende Benrester af den gamle Vendelbo, der engang — som nu vi — har staaet paa denne Plet og skuet ud over Landskabet. I saadanne Øjeblikke føles Historiens Pulsslag stærkt og levende, og vi skønner, at i Historien kan Tusinde Aar være som en Dag.

Forskertrangen og Videbegærligheden slumrer hos os alle; men de fleste

Øverst:
Dybbøl.
Fot. S. W.

Nederst:
Sønderskov
paa Als.
Fot. S. W.

mangler Sporsans. Naar vi nu mener at kende vort Lands og vort Folks Historie i store Træk, var det saa ikke endnu mere interessant at vide, hvad Andel vor Hjemstavn eller enkelte Mænd havde i disse Begivenheder — og denne Viden vil i mange Tilfælde kunne faas.

Det er i de senere Aar tilsyneladende lykkedes at skabe mere Interesse for Hjemstavnens Historie gennem de stiftede "Historiske Samfund" for en Egn eller et Amt. Deres Opgave er at grave nye Skatte frem og frede om de allerede kendte. Opgaven er ny og stor; men den lykkes kun i samme Grad, som den vinder Forstaaelse og Paaskønnelse blandt Befolkningen; thi som Interessen kan vækkes, kan den ogsaa sløves.

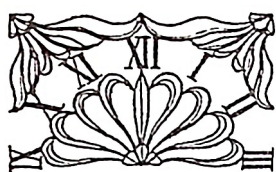
Der er formodentlig mange, der ønsker at være med til at redde saa meget som muligt af Arvesølvet og frede om de

gamle Minder — og som ogsaa paa dette Omraade følger deres Ansvar. Fortiden er Fundamentet, og jo bedre Kendskab vi har til dette, desto tryggere vil vi kunne bygge videre paa Fremtidsbygningen. Den Livsgerning er som en Sten i Muren, den maa lægges paa rette Sted. Øjeblikket danner Skel mellem Fortid og Fremtid. — Saa brug da dette til at bygge videre paa Hjemmenes, paa Hjemstavnens og Landets Fremtid, at det maa gaa dig vel og du og din Slægt maa længe faa Lov at leve i Landet, der

maalt med Verden kun er lille,
derfor ingen Plet at spilde.
Maalt med Hjertet er det stort;
der er Danmarks Saga gjort.

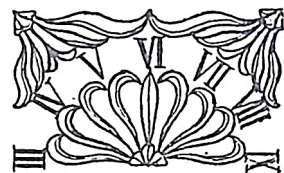
Jens Thise.

SOLURE

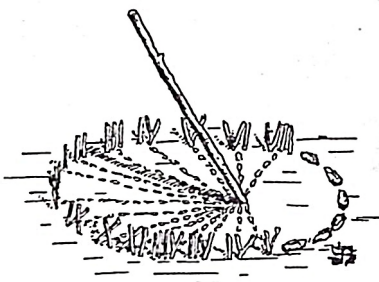
C.C. STENDER

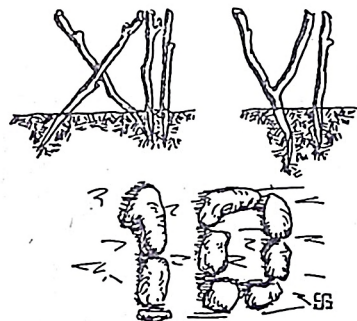
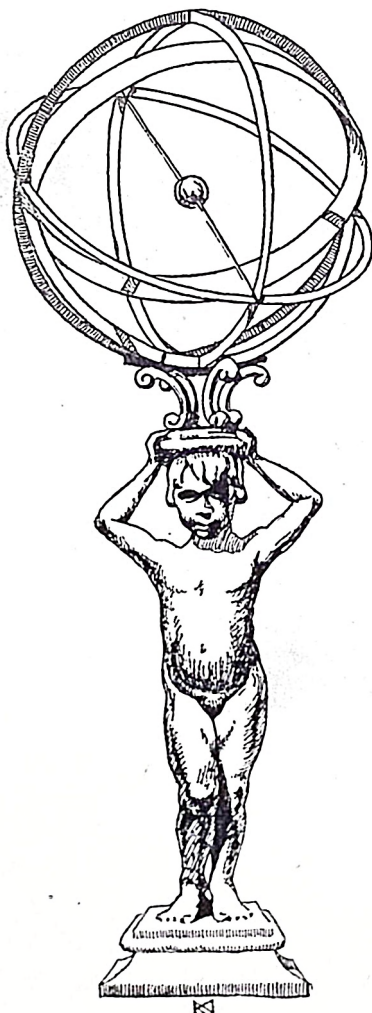
I Lejren kan man fikse op med mange morsomme Ting, som ogsaa kan være mere eller mindre nyttige. I nogle Lejre har jeg set Spejdere lave et morsomt Solur.

nemlig pege mod Nordstjernen. Stod Stokken paa Nordpolen (90° N. Brd.), vilde Stjernen staa lige over Stokken, som da skulde danne en Vinkel paa 90° med Jorden. Ved Ækvator (0° N. Brd.)

er Nordstjernen i Horisonten og Stokken maa derfor ligge vandret og danne en Vinkel paa 0° med Jorden. Af rent praktiske Grunde er et almindeligt Solur ubrugelig ved Ækvator. Hvorfor, skal

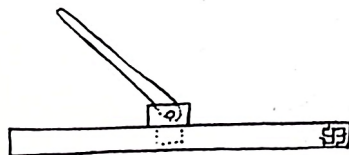
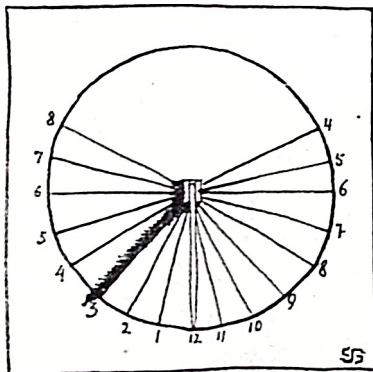

Foran Flagstangen eller et andet passende Sted rydder de et lille Stykke Jord for Græs og dækker det derpaa med et tyndt Lag rent Strandsand. Ved Hjælp af et Par Pinde og et Stykke Sejlgarn tegner de derpaa en Cirkel i Sandet. I Centrum af Cirklen rejser de en afbarket, fuldstændig lige Stok. Denne skal have en Hældning mod Nord, som varierer med Breddegraden. Spidsen skal

jeg ikke komme nærmere ind paa her; men tænk dig om, saa kan du maaske selv finde ud af det. Du kan jo eventuelt skrive til mig og fortælle mig, hvad du mener er Grunden.

Stokken skal altsaa have en Hældning, der er lig den Breddegrad den staar paa. Her i Danmark skal den altsaa danne en Vinkel mod Jorden paa ca. 55° , og Stokkens frie Ende pege mod Nord. Har du et Lommeur, er det nu meget nemt at inddele Uret, idet du hver Time Dagen igennem sætter et Mærke paa det Sted af Cirklen, Stokkens Skygge da falder. Har du derimod ikke et Ur at

gaa ud fra, tegner du først en Linie Nord-Syd gennem Centrum. Det er Mid-dagslinien. Derpaa tegner du en Linie vinkelret paa denne gennem Centrum. Det er Kl. 6 Linien. De mellemliggende rette Vinkler deles i 6 lige store Stykker. Du nummerer derpaa Linierne. Den, der peger fra Stokken mod Nord mærkes med Tallet 12, som kan laves med smaa Pinde stukket i Jorden, saa de ligner Romertal, eller med Smaasten. De Øst for denne liggende Linier nummernes 1, 2, 3 o. s. v. og de Vest for 11, 10, 9 o. s. v.

I en Lejr kan man udmærket rette sig efter et saadant Ur.

Fot. C. P. Uldall

Du kan ogsaa lave Uret paa en Træplade. Du tegner da ligeledes en Cirkel, som du inddeler i 24 lige store Stykker. I Centrum anbringer du en Viser, som har den nødvendige Hældning. Den Linie som ligger lige under den hældende Viser mærkes 12 og de øvrige paa samme Maade, som ovenfor angivet. Uret skal da kun anbringes paa en vandret Flade, og Viseren pege mod Nord, saa viser det til enhver Tid — saafremt Solen da skinner — det omtrentlige Klokkeslet. Du kan ogsaa anbringe Viseren med et lille Hængsel, saa den kan slaas ned. Uret kan da bekvemt transporteres fra Sted til Sted.

Kolding.

BAGNING I LEJREN

G'oda, Bladsmører."

"G'oda, Pladesmører."

"Hvad mener Du med det?"

"Aa, egentlig ikke andet, end at jeg tilfældigvis ved, at Du har givet Dig af med Bagning i Lejr; kan Du nu ikke lade Hvilten falde paa Dig og fortælle mig lidt derom til mine Læsere."

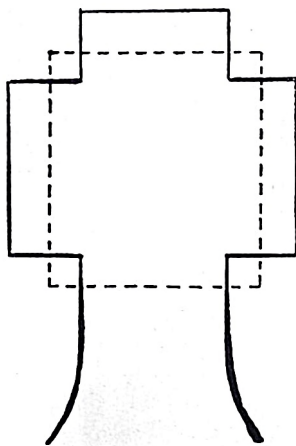
"Ja, naar Du endelig vil ha' det, kan jeg jo godt forsøge. Men jeg har moirderlig travlt. Er Du klar med Penkaalen?"

"Den er spidset."

"Godt, saa begynder vi. Ser du, længe før jeg blev Spejder, var jeg stærkt optaget af Bageproblemet. Jeg saa, hvordan det gik for sig derhjemme, og ude paa Marken prøvede jeg en hel Del primitive Metoder, lige fra at lægge Dejgen ind i Gløderne og at lægge den ind i en fladtrykt Daase, som saa blev dækket til med Gløder, til en Ovn bygget af Mursten eller bestaaende af en Gryde gravet ned i Jorden, med Gløder omkring, begriber Du nok, og Gløder oven paa Laaget. Da jeg blev Spejder, lærte jeg nogle bedre Metoder, men først for et Par Aar siden lærte jeg de rationelle Metoder at kende, som jeg hele Tiden havde været paa Jagt efter. Og disse rationelle Metoder er Anvendelse af Reflektorovne og Gibsonovne. Ved Hjælp af dem kom vi nu saa vidt i Pa-

truljen, at vi fik friskbagte Boller om Morgen og friskbagt Kage til Eftermiddagsteet i vore Lejre."

"Velbekom' Jer."

SNIT A

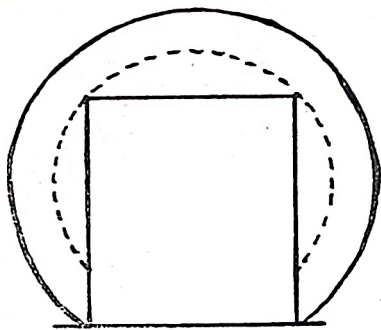
"Tak ska' Du ha! Ja, det var skum ikke daarligt. Og især var det en Fryd at imponere Byens dygtigste Bager dermed for slet ikke at tale om Spejdermødre, som besøgte os. — Aa, faa nu den Stift sat i i en Fart. — Naa, men til selve Sagen. Reflektorovne vil jeg

ikke spille Tid paa at omtale. De kan jo købes lige til at stille op. Til Gengæld vil jeg saa fortælle Dig en hel Del om Gibsonovnene."

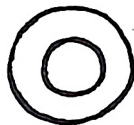
"Tak ska' Du ha'. Det er ogsaa snart paa Tide."

"Naa, naa! Altsaa en Gibsonovn laver man bedst af en Kiksdasse eller en firkantet Oliedunk, en af de store. Den sidste er den bedste, da Siderne her er falsede godt sammen. Man kan udmærket godt selv lave den til (!). Et Laag med isoleret Haandtag og med 2 1 cm brede Lufthuller gøres fast med Hængsler. I Oliedaasen skærer man en af Endepladerne ud og sætter en Kant derpaa, saaledes at Laaget kommer til at slutte tæt. Omkring Forkanten af Ovnen ved Laaget sættes paa de 3 Sider en bred (7—8 cm) Blikbremme. Inde i Ovnen anbringer man 2 Bakker. Dertil kan man f. Eks. anvende 2 Sideflader af en anden Daase. Det er bedst, om de har en 2—3 cm. høj Kant. Den ene anbringes ca. 6 cm over Bunden, den anden lige saa langt fra Oversiden.

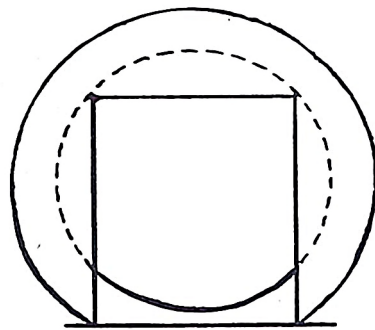
Ovnen er nu færdig til at anvendes i Marken. Her har Du en Tegning af den. En saadan Ovn vejer ikke meget og kan sagtens medbringes i Kærren. Naar man saa skal bruge den, graver man i Jorden et Kors, der er ca. 15 cm dybt. Breddemaalene kan Du se af den-

SNIT B

SNIT D

SNIT C

ne Tegning her. Oven paa dette Kors stiller man Bågerovnen, saadan som Du kan se paa Tegningen, og bygger saa en Vold uden om Ovnens 3 Sider, saaledes at den lige berører de 2 bageste Hjørner og slutter tæt ind til de 2 Sider lige bag ved Laaget og Blikbræmmen. Naar Volden naar i Højde med Ovnens Overkant, bygges der en Vold over Ovnens lige ved Forkanten, og man fortsætter nu, idet man hvælver Volden stærkt ind mod Midten, saaledes at den slutter af med en lille Aabning paa 6—7

cm Bredde til Skorsten. Volden bygges af Græstørv og klines godt med Jord, helst Ler. Men husk at sige til Drengene, at de skal vende Græsset udad.

Som Du kan se af denne Tegning, er der nu ved Ovnens Bundvarme, Sidevarme, Bagvarme og Overvarme, altsaa alt hvad Hjertet kan begære i den Retning. Hvad selve Fyringen angaar, tror jeg, at den bedste Bagevarme opnaas ved gode Gløder. Hurtig Ild maa for alt i Verden ikke bruges. Man tænder op under Ovnens 10—20 Min., før Brødet skal ind. Er der til den Tid gode Gløder, kan man lukke for Skorstenen med en Græstørv og undertiden benytte Ovnens i 1½ Time. Til alm. Franskbrød bruges gerne 30 Min., medens der til Boller bruges 15 à 20 Min. Under Bagningen maa man vende Bakkerne for at sikre sig, at Brødet faar lige megen Varme paa alle Sider. Før Resten er det klogt at lægge noget Sand i Bunden af Ovnens for at undgaa for stærk Bundvarme.

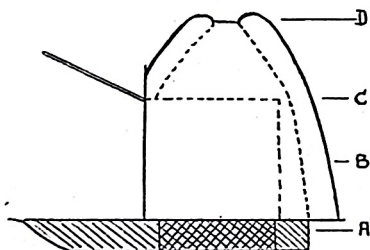
Ja, det er det hele, jeg har at sige om den Ting."

"Det lyder jo meget simpelt. Hvorfor er der mon saa faa, der anvender den Ovn?"

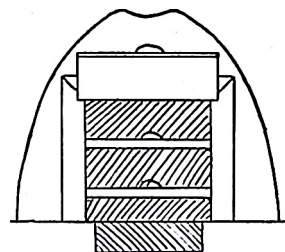
"Det ved jeg skam ikke. De „grønne“ anvender den meget, og fra dem har jeg faaet Ideen. Men nu kan Du jo lade den gaa videre. Man kan jo naa at faa den med i Sommerlejren. Naa, der kører Linie 15. Farvel!"

"Farvel og Tak! — nu skal jeg hjem og prøve den — se indenfor i Aften. Det udstillede Brød maa gerne berøres.

H.

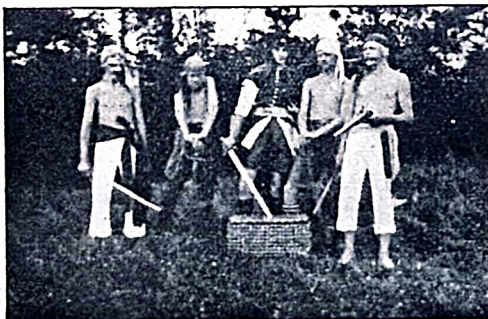

DEN INDMUREDE OVN

OVNE SET FORFRA.

Fot. Uldall

Kolding.

FRA SKANSEN I GJENTOFTE

Med Glæde modtog jeg 1. Gjentofte Trops Indbydelse til Indvielsen af dens nye Tropshus „Skansen“ Kristi Himmelfartsdag d. 26. Maj. Knap fem Minutter fra Stationen og dog ganske afsides ligger det gamle Bernstoff Batteri, som Gjentofte Spejderne og Ulvene har faaet overladt; det er en græsbevokset Grund med Bastioner omgivet af en høj Tjørnehæk; endnu er det gamle Krudtmagasin dybt nede under Jorden bevaret; her har Troppen et udmærket Sted til at opbevare sit Materiel. Naar man kommer ind paa Grunden, mødes ens Øje af det smukke Hus, der ligger højt til Vejrs ved den ene Ende og knejser stolt med sine tjærede Vægge, rødmaalede Vinduesskoder og sit sølvgraa Paptag. Ellers har jeg aldrig kunnet forsone mig med Tagpap, men her virker det næsten smukt. Gavlen prydes med de tre Klokker fra Gjentofte Kommunes Vaaben og af to nydeligt udskaarne Søjler, der er lavet af et Par gamle Telefonpæle. —

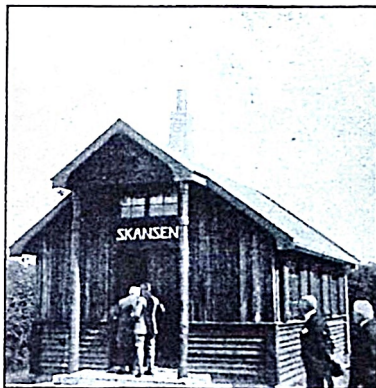
Det straalende Vejr har gjort, at en hel Del Mennesker har modtaget Indbydelsen. Paa et Hornsignal samles Spejderne og Ulvene paa Pladsen foran Huset omkring den nye Flagstang.

Tropsføreren, Hr. M. Frellesvig træder ind i Kredsen sammen med Viceskoleinspektør H. A. Svane, som har lovet at aabne Døren til Huset.

Tropsraadsformanden, Hr. Vekselerer Jürgensen byder Velkommen og Tropsføreren fortæller os lidt om Huset og hvorledes det er blevet til og fortæller, at „Skansen“ foruden at være et Tropshus ogsaa skal være Vandrerhytte.

Nu kommer det højtidelige Øjeblik, hvor Flaget gaar til Tops for første Gang, mens alle synger den smukke Flagsang „Der er ingenting, der maner“. Derefter holdes der forskellige Taler af Oberst Parkov, Viceskoleinspektør Svane o. a. og der bliver udbragt adskillige Leveraaber, bl. a. for Hr. Skolebetjent Christiansen (Far til en af Spejderne), der mere end de fleste har bidraget til, Huset overhovedet blev bygget, idet han personlig har udført det meste af Tømmerarbejdet. En af Spejderne takker paa Troppens og Flokkens Vegne Hr. Frellesvig for hans Arbejde for „Skansen“ og for Troppen i det hele taget. Derpaa overbringer en af de mindre Spejdere Viceskoleinspektør H. A. Svane en Guldnøggle, hvormed han under Dødsstillehed aabner „Skansen“.

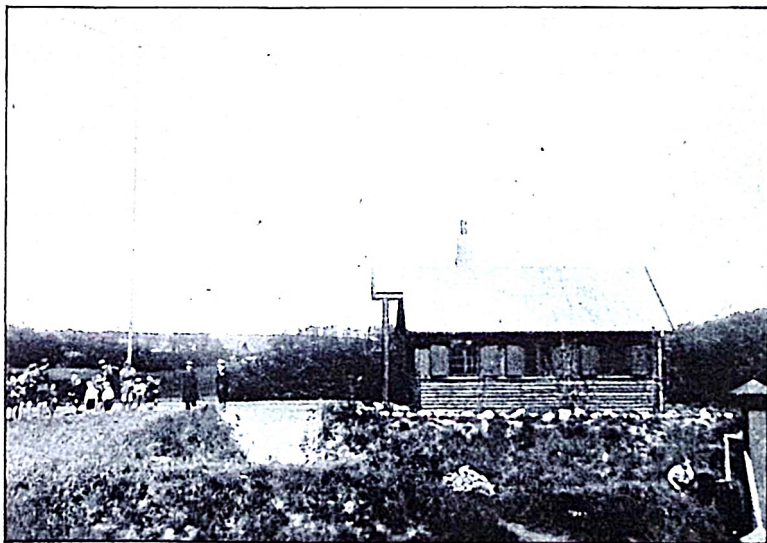
Spejderne og Ulvene tager nu Huset i Besiddelse ved at marchere tre Gange rundt om det, mens de synger „Spejder med en Sang paa Læben“. De særligt indbudte Gæster faar nu serveret Te inde i Huset, mens Forældrene benytter Ven-

netiden til at tage Grunden nærmere i Øjesyn, da vi jo ikke alle kan være inde paa een Gang. Spejderne havde rejst nogle af deres Telte, og de laa nu i dem og fordrev Ventetiden med Sang o. a. De havde ogsaa rejst et mægtigt stort, brunt Telt, hvorfra der senere blev skænket Te for os andre. I en Fordybning mellem to Bastioner har de indrettet en nydelig Baalplads.

Efter Teen gik jeg ind og tog Huset i Øjesyn. — Gennem en lille Forstue kommer man ind i Storstuen. Et dejligt, hyggeligt Rum med blaamaalede Møbler og Paneler, graa Vægge og et flødefarvet Loft med røde Bjælker. Midt i Loftet en Zinkplade med en Kompasrose og under denne en smuk Lysekroner, som en Velynder af Troppen har foræret. Længs Loftsranden hænger et Papskjold for hver Dreng, skjoldformet for Spejderne og runde for Ulvene, og som er pyntet med alle de Mærker og Duelighedstegn, Drengene har taget. Paa Væggene hænger Billeder fra Troppens Liv samt Fane og Standere. Ved Siden af Storstuen er det lille Køkken.

— Kom og se „Skansen“, det er Ulejligheden værd. U. Dodenkop, Prof.

Redigeret af R. Feldbeck Christiansen, Landemærket 3, Kbhvn. K. Tlf. 10909.

DE DANSKE SØSPEJDERE

Formand for Divisionsraadet: Kap-
tajn K. V. Høyer, Gl. Kongevej 80, V.
Telf. Vester 3356.

Divisionschef: R. Feldbeck Christian-
sen, Landemærket 3, 1. Sal.

PINSETUR MED „WILLEMOES“ 1927.

Efter nogle Timers travlt Forarbejde
lettede vi fra Bøjen i Skovshoved,
Søndag den 4. Juni Kl. 10¼ Aften og
stod for en svag nordlig Brise S. paa.
Den forløbne Maanedes daarlige Vejr var
pludselig gaaet over til det fineste Som-
mervejr, og vi havde en meget fin Sej-
lads ned gennem Drogden, til at be-
gynde med med en Smule glørpø Maane
hængende i Vest.

Pinsemorgen ved 7-Tiden laa vi for
Vindstille ved Nord-Enden af Stevns
Klint, men allerede ved 10-Tiden fik vi
lidt Vind igen, men denne Gang fra Syd.
Topsejlet blev sat, og vi krydsede ned
langs Klinten. Inde over Stevns buldrer
Tordenen, men foreløbig ser det ud, som
Uvejret gaar Nord om os.

Kl. 12 spiser vi Frokost. Da Maalti-
det er forbi, kommer Dæksvagten ned
for at spise. Nogen Tid efter kommer
den lille J. ubemærket ind og sætter
sig. Da han har siddet nogen Tid, siger
han tilsyneladende ganske umotiveret:

„Nu faar I med Hovmesteren at be-
stille!“

„Hvorfor det?“ bliver der svaret.

„Jo, for jeg skulde hente Kartofflerne,
og de ligger i Kistebænken under jer, saa
jeg ikke kan faa fat i dem.“

Det er imidlertid atter blevet Vind-
stille, men Solen skinner dejligt paa
Klinten. Bygen gik vi klar af, men der
staar stadig Torden rundt i Horisonten.

Vi kender dog Metoderne til at skaffe
Vind: Poul stikker et Par Ører i Masten,
og nogle Spejdere faar Lov at ro en
Tur i Jollen. Disse to Ting skal nok
hjælpe, og inden længe har vi Vind, saa
vi maa dreje bi for at vente paa Jollen.

Det var imidlertid kun smaa upaa-
lidelige Pust, og da Vinden syntes at

have en Tendens til at komme af Syd,
opgav vi vort oprindelige Maal, Rødvig,
og vendte om for at gaa ind til Vallø.
Vi vilde nemlig sandsynligvis først naa
ind til Rødvig om Aftenen, og skulde
saa sejle med det samme igen for at
kunne regne med at være hjemme igen
Mandag Aften. Og hvis Vinden skulde
friske af Syd, vilde vi hverken kunne
ligge paa Kysten eller komme ud af
Havnen igen.

Det blev en smuk Sejlads langs Klin-

Magsvejr.

INDSEND GODE
SØSPEJDERBILLEDER
INDEN
DEN 12. JULI.

ten og Nordkysten af Stevns. Og da
Hovmesteren meldte, at han manglede
Proviand, fortsatte vi ind til Køge. Kl.
8 ankrede vi ud for Køge Havn. Efter
en hastig Opklaring ombord var der
Landlov til Kl. 10.

Efter at Mandskabet med Interesse
havde beset Byens eneste Konditori og
var kommet ombord igen, blev der ser-
veret Te ombord. Derefter til Køjs, An-
kervagt.

2. Pinsedag lettede vi Kl. 9 om For-
middagen. Vinden svag, sydlig. Ved 10-
Tiden løjede den helt af, men kom igen
Kl. 11 ret kraftig, denne Gang fra SO.
Topsejlet blev strøget, Fart loggedes til
6½ Knob bidevind. Efterhaanden bliver
der nogen Søl, og Fartøjet duver en Del.
Ude i Kabyssen staar Koksmaten, der
er ny i Tjenesten, og knækker sig i en
Pøse, mens han stadig pumper Primus-
sen, der er blevet utæt. — — —

En lille Episode i Køge Bugt til Be-
lysning af Begrebet Ansvar: Hovmeste-
ren kommer ind og anmoder mig meget
indtrængende om Lov til at lade være
med at koge Kartoffler til Middagsma-
den. Jeg svarer, at jeg er bange for, at
der saa ikke bliver Mad nok. Han men-
er, der bliver nok, naar der bliver ser-
veret Brød til Pølserne, og jeg svarer,
at han saa maa gøre, hvad han vil, naar
han tager Ansvar for, at der bliver
Mad nok. — — — Kort efter er fire
Mand i Gang med at skrælle Kartof-
ler!!!

Den friske Vind har givet os et godt
Skub fremefter, og som en sidste lille
Sviftur sejler vi gennem Hollænderdy-
bet hjem. Vinden er atter løjet noget,
og vi glider ved 4-Tiden op mellem
Saltholm og Middelgrunden med en 3
Knobs Fart. Da det er paa Slutningen
af Turen, lukker Hovmesteren op for
Reservebeholdningen af Gulerødder,
Svedsker o. l., og Stemningen er paa sit
højeste.

I Nærheden af København møder vi
„Tordenskjold“, der er paa Prøvetur, og
Kl. 5½ tager vi Bøjen i Skovshoved, og
Turen er slut.

A. B.

SØSPEJDERSTÆVNET

Protektor: Hans kgl. Højhed Prins Knud.

Ærespræsident: Kontreadmiral C. W. E. Carstensen.

Sea Scout Rally Raadet:

Kaptajn K. V. Høyer.

Hofglashandler E. Fritzsche.

Ingeniør Ove Holm.

Landsretssagfører Tage Carstensen.

Direktør R. Feldbeck-Christiansen.

Overdommer: Kommandør Dornonville de la Cour.

Lejrchef: Søjtnant Kaj Dahl.

Program for Stævnet:

Helsingørsgen: Søndag den 31. Juli ankommer Deltagerne til Helsingør og indkvarteres ombord i „Nordlyset“ og i Teltlejr paa Prinsessens Bastion paa Kronborg. Alle Konkurrenceholdene faar Plads ombord i Barkskibet „Nordlyset“, en gammel Grønlandsfarer, der midlertidig er indrettet til dette Brug. Danske Søspejdere, der ikke deltager i Konkurrencerne, indkvarteres paa egne Fartøjer, og alle de udenlandske Spejdere (undtagen Konkurrenceholdene) indkvarteres i Lejren. Søndag Eftermiddag finder den officielle Aabningshøjtidelighed Sted af Stævnets Protektor.

Mandag den 1. August besøges Kronborg, Karmeliterklosteret samt Byens andre Seværdigheder. Resten af Dagen benyttes til Træning.

Tirsdag den 2. August: Kaproning og Signalering.

Onsdag den 3. August: Enkeltmandskonkurrencer.

Torsdag den 4. August: Besøg paa Hven og i Helsingborg.

Fredag den 5. August: Enkeltmandskonkurrencer. Tovtrækning i Baade.

Lørdag den 6. August: Afslutning paa Enkeltmandskonkurrencerne. Forberedelse til Kanokonkurrencen. Forberedelse til Københavnerugen.

Københavnerugen.

Søndag den 7. August: Afrejse fra Helsingør. Kanotturnering. Opvisning paa Friluftsteatret i Dyrehaven. Indkvartering i København.

Mandag den 8. August: Navigationssejls i Svanemøllebugten.

Tirsdag den 9. August: Kapsejls i Svanemøllebugten, om Aftenen Søspejderfest i Tivoli.

Onsdag den 10. August: Hillerøddag (Ekstratog til Hillerød, Besøg paa Frederiksborg Slot etc.).

Torsdag den 11. August: Besøg paa Orlogsværftet. Lejrbaal i Dyrehaven.

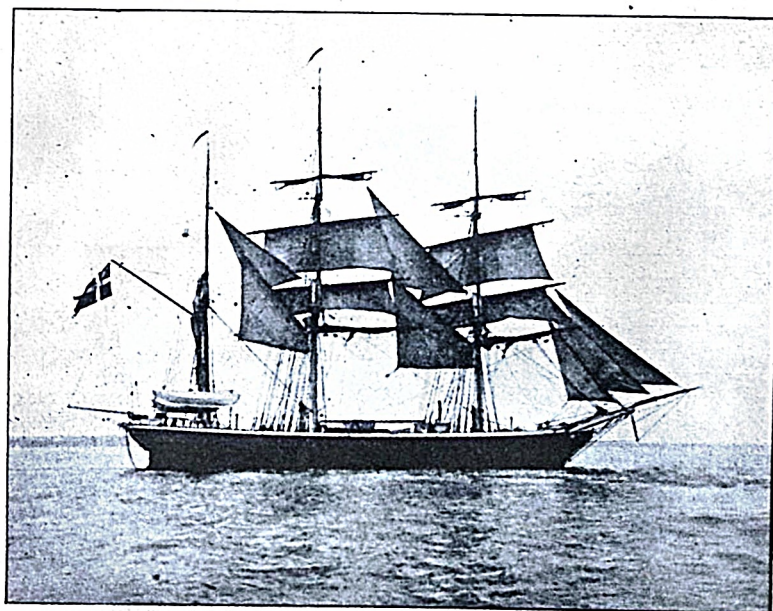
Fredag den 12. August: Havnedag. Besøg i Københavns Havn, Frihavnen, samt paa Søspejderstationerne i København. Lejrbaal i Dyrehaven.

Lørdag den 13. August: Museumsbesøg.

Søndag den 14. August: Afslutning paa Kaproningerne og Tovtrækning. Opvisning i Havnen.

Prisen for Deltagelse i Stævnet er sat saa lavt som vel muligt: £ 1, eller i danske Penge 18 Kr. 20 Øre.

Vi maa og skal have alle danske Søspejdere med, ingen maa blive hjemme. Husk paa, her er en enestaaende Lejlighed, som maaske aldrig kommer igen, til at se hvad vore udenlandske Kammerater kan vise os af nyt og interessant, her kan vi stifte nye Bekendtskaber af blivende Betydning eller forny Bekendtskabet med de gamle Venner fra Antwerpen forrige Aar.

Nordlyset.

Redigeret af Esther Muus, Lyngbyvej 215 Hellerup.

KANARIEFUGLEN

AF HENRY DAHL.

Tage skulde være alene hjemme. Hans Forældre var bedt ud til et Aftenselskab. De stod ude i Entreen og var ved at tage Overtøjet paa.

Tages Far — Rektor Berg — vendte sig om mod sin Søn og gav ham den sidste Formaning, inden han sagde Farvel:

„Lad mig nu se, du opfører dig pænt,” sagde han. „Klokken halv ti gaar du altsaa i Seng. — Har du forstaaet mig?”

„Ja, Far.”

„Du gaar naturligvis ikke ud eller tager nogle af dine Kammerater op til dig.”

„Nej, Far,” svarede Tage mekanisk.

„Godd! — hav det saa godt saa længe.”

Tage takkede, og et Øjeblik efter var Forældrene forsvundne ud af Entredøren.

Drengen aandede lettet op. Han yndede just ikke Faderens Formaningstaler: „Lad mig nu se, du er en lydig Dreng. — Husk nu at gaa i Seng — Og sluk Lyset, inden du sover” o. s. v. — det var trivielt at høre paa i Længden.

Han slentrede langsomt ind i Dagligstuen. Hvad i Alverden skulde han faa Tiden til at gaa med? — Der var jo nok Lektierne, de kunde godt taale en Omgang til; men det var nu heller ikke værd at være for flittig, saa kom man blot til at ligne „Theodor Læsehest” — Nej, Tage holdt ikke meget af Bogen. Han følte selv, at han var født til at sidde paa Ryggen af en vild Hest og jage hen over Prærien.

„Hvad skal jeg ta' mig til, du Gamle?” spurgte han Beethovens Buste, idet han gav den et venskabeligt Slag paa Skulderen. Men han fik mærkværdigvis ikke noget Svar fra den Kant.

Saa travede han lidt op og ned ad Smyrnatæppet — det plejede hans Far altid at gøre, naar han var i Tvivl om noget.

Dingelingeling! Entreklokken kimed som besat.

Den Kimen kendte han. Det maatte

være en af Kammeraterne. Kurt eller Frode. Han løb ud og lukkede op. Hans Antagelse viste sig at være rigtig. Det var Kurt, der stod udenfor Døren:

„Er dine Forældre hjemme?” spurgte han forsigtigt.

„Næh — de er til Aftenselskab hos Konsul Lund.”

Øm-fod?

„Høj og flot! — saa ka' jeg jo glide indenfor.”

„Jeg vilde blot ha' dig med op paa Sportspladsen,” sagde Kurt, da de var kommet ind i Stuen, „men nu ka' vi jo lige saa godt blive her og gøre os det lidt hyggeligt.”

„Ja—e”, Tage trak paa det, „mine Forældre kommer nu snart.”

„Nej, lad være med den. Du vil da ikke bilde mig ind, de kommer stormende hjem midt om Aftenen fra saadan et Gilde. De kommer ikke paa den her Side af Midnat, min Far, saa vi har Tiden for os.”

Tage blegnede. I Aften var Kurt da helt umulig. Han lod til at være uimodtagelig for selv de groveste Hentydninger om at forsvinde. Det var skrækkeligt. Nu skulde han staa som en Løgner

for Far, hvis han i Morgen spurgte, om der havde været nogen her. Sandheden turde han ikke fortælle. Far vilde blive rasende, hvis han fik at vide, hvorfor han havde bedt Kurt ind.

„Ska vi ikke ha' lidt Radio,” foreslog Kurt. „Jeg har for Resten en god Idé.”

„Saa hold paa den,” sagde Tage gnævnt, „det er ellers ikke noget, der ligger for dig.”

„Saa, saa, god lille Hest — lad nu være med at være saa sur. Men for at tale om noget andet: vi laver altsaa en lille Radiounderholdning for Folk nede paa Gaden, det er blot at stille Højtaleren hen i et aabent Vindue. Vi prøvede det forleden henne hos Steen, og jeg vil sige dig, Folk stod i tykke Skarer ned ad Gaden, de fik det halve af en Opera fra det kgl. Theater — to Trediedele af en Ministertale og lidt Charlestonmusik i Købet.”

Den Idé var Tage med paa. Det kunde blive morsomt at lave saadan en Aftenunderholdning, og han tvivlede ikke paa, at der hurtigt vilde samle sig et Publikum.

De var ikke længe om at arrangere „Festen”. Højtaleren blev sat hen i Vindueskarmen. Vinduet blev aabnet — Og saa kunde der begyndes. Tage indstillede Radioapparatet, og et Øjeblik efter lød de smukkeste Toner fra et engelsk Danseorkester ud over den stille Gade.

Der samlede sig med det samme en lille Klynge af Børn og Voksne neden for Vinduet; de stod og saa halvt forundret, halvt interesseret op paa de to Dreng. Kurt nikkede til dem og slog ud med Haanden. „Mine Damer og Herre!” raabte han, „nu er Forestillingen begyndt. Hold Dem nu ikke tilbage. Om et Øjeblik udsender vi et Udtog af Madam Mangors Kogebog, derefter følger „Aftenskumring paa Bjærggrutschebanen i Tivoli” — Billetter faas ved Indgangen.”

Hans „Indledningstale” gjorde store Lykke. Der kom flere og flere

Folk til nede paa Gaden.

Bedst som Drengene stod ved Vinduet, ringede det kraftigt paa Dørklokken. De forlod skyndsomt Stuen og gik ud for at lukke op. Udenfor stod en høj og svær Politibetjent. Han saa brøsig ud og kiggede rigtig ondskabsfuldt paa dem.

„I maa indstille den Radio,” sagde han, „I laver jo Opløb paa Gaden.”

Kurts Far var Politimester, og Drengen kendte derfor udmærket Betjenten. Han nikkede smilende til den vrede Ordenshaandhæver. „Godaften, Hansen!” hilste han. „Synes De ikke, vi har indstillet Radioen godt nok? — Vil De hellere have et Foredrag fra Paris?”

„Ingen Næsvisheder, Knægt!” brummede Hansen; „naar jeg siger, I skal indstille, saa mener jeg hermed, I skal holde op. Har I Forstaaet det?”

„Ja,” skyndte Tage sig at svare.

Saa forsvandt Betjenten.

„Det var en kort Forestilling,” sagde Kurt ærgerlig, det var da ogsaa kedeligt, at Hansen lige sku' være i Farvandet. Den Mand maa jo ikke ha' Spor af Sans for Musik.”

De to Dreng gik atter hen til Radioapparatet, men idet Tage vilde flytte Højttaleren fra det aabne Vindue, skete der noget frygteligt. Han kom til at skubbe til Kanarifuglens Bur, saa det gled ud over Vindueskarmen og faldt ned paa Gaden.

„Du glade Mongol!” udbrød Kurt forfærdet, „var det ikke Piphans, der skvattede ned?”

Tage gav ham intet Svar. Han bøjede sig ud ad Vinduet. Nede paa Stenbroen laa Fugleburet, eller rettere de sørgelige Rester af det.

Et Par Minutter senere stod Tage og Kurt nede paa Gaden. Tage samlede det knuste Fuglebur op. I det ene Hjørne af Buret laa den lille Kanarifugl. Den var død.

Drengen mærkede noget tykt i Halsen. Han glippede med Øjnene. Uden han vidste af det, banede en Taare sig Vej ned ad Kinden.

Kurt stod stille og saa paa ham.

„Stakkels dig,” sagde han endelig, „hvad ska' vi nu gøre?”

„Jeg ved det ikke,” sagde Tage med tonløs Stemme, „jeg vil helst være alene nu.”

Kurt forstod ham og gik.

Med Fugleburet i den ene Haand og den døde Fugl i den anden gik Tage langsomt op ad Trapperne og ind i Stuen. — Saa satte han sig hen i Sofaen med Fuglen i Skødet. Han saa paa sin Yndling, den lille, glade Sanger, hvis Død han var Skyld i. Han strøg den over dens bløde Fjer, mens Graaden langsomt brød frem.

Aa, hvad havde han dog gjort! Hans lille Solskinsfugl laa død og stiv i hans Skød; den lille tamme og kæle Flyver, som har havde haft saa megen Glæde af — — — Og han alene bar Skylden. Nu skulde han aldrig mere høre dens jublende Sang. Nu skulde han aldrig mere se den hoppe rundt i Buret med smaa, lystige Hop. Det var næsten mere, end han kunde holde ud at tænke paa. Han var klar over, at dette var Straffen. Havde han fulgt sin Fars Formaning: ikke at lukke fremmede ind i Huset, saa havde Kurt ikke faaet arrangeret den Radiounderholdning, og Fuglen var ikke faldet ud af Vinduet — — — men nu var det for sent at tænke paa det.

Og hvad vilde Far og Mor dog sige, naar de kom hjem og fik det hele at vide, for nu kunde han jo ikke skjule Sandheden for dem. Han turde slet ikke tænke paa det. I Øjeblikket havde han ogsaa nok i sin Sorg over den døde Fugl.

Da Rektor Berg og hans Hustru sent

om Aftenen kom hjem fra Selskabet, fandt de deres Dreng sovende i det ene Hjørne af Sofaen. Paa Bordet stod det ødelagte Fuglebur, og ved Siden af Tage laa den døde Kanarifugl.

Med et haardt Tag greb Rektoren sin Søn i Skulderen og vækkede ham. Fru Berg gik ud af Stuen, og Rektor Berg var nu alene med Drengen.

Uden Opfordring begyndte Tage at berette om sin Ulydighed. Han lagde ikke Skjul paa noget. Af og til blev han afbrudt af Graad. Da han var færdig, gik Rektoren hen til Skrivebordet, hvorfra han hentede et Spanskør. Tage bøjede sig villigt ned til Slag.

Han fik kun to Rap, saa lod hans Far Røret synke. „Nu er det nok,” sagde han, „Du kan godt rejse dig. Jeg kan ikke slaa dig i Aften — Du har vist ogsaa faaet Straf nok,” han pegede paa den døde Fugl.

Tage nikkede med blanke Øjne, idet han tog sin Far om Halsen. „Omforladelse!” bad han, „Far maa ikke være vred paa mig. Jeg er saa ked af, hvad jeg har gjort.”

Rektor Berg strøg ham over Haaret. „Min store Dreng,” svarede han bevæget. „Det skal være dig tilgivet, naar du blot kan se dine Fejl. Jeg er trods alt glad for dig og stolt af dig i Aften. Du har vist mig de Følelser, enhver god Dreng bør eje: Samvittigheds- og Angerfølelsen.”

Tage fik en ny Fugl; men oppe paa hans Værelse sidder den Dag i Dag en lille gul Fugl paa en Pind. Den siger ikke noget, for den er udstoppet — — —
Og dog taler den sit eget Sprog.

SEND

OS

DET

BEDSTE

BILLEDE FRA SOMMERLEJREN

Hvil paa Kilotemeturen.

RYVANG- OG GJENTOFTE ULVES
PINSELEJR

Fra Pinselørdag til Mandag afholdt Ryvang Ulveflokk og GUF en meget vellykket Pinselejr sammen med Ryvang Trop og enkelte Spejdere fra 1. Gjentofte Trop ved Sjælsø. GUF stillede med 15 af 16 Ulve, hvilket maa siges at være flot mødt, naar man tænker over, at kun to havde været i Lejr før. Lejrchef var Collie fra Ryvang, og de flinke Ryvang-Spejdere lavede Maden. Den første Nat sov Ulvene naturligvis ikke ret meget, men den anden Nat desto mere. Søndag Fm. havde vi et udmærket Forhinderingsløb lagt af Collie; og Mandag Fm. en Skattejagt, der foregik bandervis; her var Ryvang Ulve den hurtigste Bande, mens rød Bande fra GUF var den, der ulvemæssigt set klarede sig bedst. Vi havde Lejrbaal begge Aftener. Forhinderingsløbet blev Søndag Middag afbrudt af en langvarig Tordenbyge, saa vi alle kom pjaskvaede hjem; lykkelige var de, der var løbet ud i Skjortærmer og kom hjem og kunde tage den varme, tørre Sweater paa! Lejren maa i alle Henseender betegnes som meget vellykket, ikke mindst i Betragtning af de mange nye Ulveunger der var med. Tak for Turen og en særlig Tak til Tages Far og Mor, der kom ud til os om Mandagen med en hel Lagkage til Deling! God Jagt!

Arne.

Ryvang-
Gentofte-
Ulve.

15. MAJ PAA STADION

15. Maj havde 1. Kbhvns. Div. svenske Spejdgæster og Opvisning paa Stadion. Spørgeligt, der ikke var mere end 5—600 Tilskuere, for det var en smuk og fornuftig Opvisning, og det svenske 30-Mands Orkester spillede, saa det var en Lyst. Men det, der interesserede mig mest, var Ulvene. I klarede Jeres Øvel- og Lege glimrende! Strix og hendes Hjælpere kan godt være stolte af Jer, og det var jeg ogsaa, da jeg næste Dag læste i Avisen, at „ellers var det Ulveungerne, der tog det store Bifald“.

„Tropsrod“.

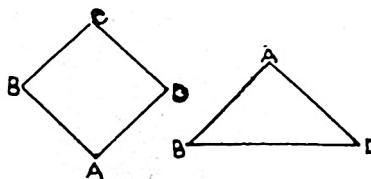
1. AARUP FLOK.

1. Aarup Trop har nu faaet en Ulveflokk bestaaende af 9 Ulveunger i en Bande med Willy som Bandefører. Kr. Himmelfartsdag havde vi den første Floktur til Møllegaardsskoven; det var vældig spændende, da det var første Gang vi var ude uden at have Spejdere med. I Pinsen skal vi ligge i Lejr paa Frøbjerg Bavnehøj; men da skal vi være sammen med Spejderne, for Flokføreren er ogsaa Tropsfører, saa derfor kan vi ikke komme paa Floktur saa tit, som vi gerne vilde.

Peter Spejder.

ET PAPIRBÆGER

Ved du mon, at du kan lave dig et udmærket Bæger af Papir (helst Madpapir)? Prøv engang — det er slet ikke svært! Papiret maa være nogenlunde kvadratisk. Størrelsen afhænger ganske af, hvor stort et Bæger du vil have — det finder du snart ud af. Tænk dig nu, at dette er Papiret:

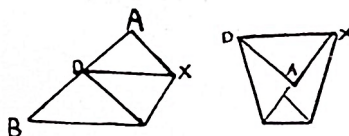
Fold det sammen saaledes, at Hjørne A kommer til at ligge ovenpaa C. Saa har du en Trekant:

Tag saa Hjørne D og bøj det over mod Siden B—A. Saa ser det saadan ud:

Dernæst bøjes B over mod X. Saa mangler du kun at bøje de to Hjørner A og C udad og ned til hver sin Side:

Aabn saa Bægeret og prøv det.

Kildekonen.

Spejd altid efter

Mærket Tre Ben i Ringen
naar De køber Sæbe
Dette morsomme lille Mærke er
Garantien for, at De faar den
ægte

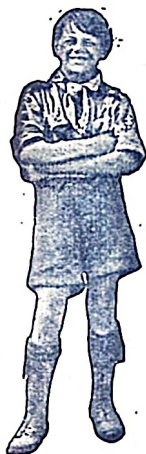
Worning & Petersens
Xeroformsæbe

Overalt — over alt

DANSK REJSEBUREAU
udsteder alle
Jernbane-, Dampskibs- og
Soveplads-
Billetter.

Tlf. 8048. AMAGERTORV 24. Tlf. 8051
København.

Fra Divisionerne.

Indsend
små korte
Meddelelser
om Troppens
Liv til
Redaktionen
Oscar
Madsen,
Gl.
Kongevej 85,
Kbhvn. V.

NØRREJYDSKE DIVISION

fejrede Torsdag d. 2. Juni sin 15 Aars Fødselsdag. I „Aalborg Stifttidende“s Spejderrubrik skriver Solaf i den Anledning følgende:

Divisionen stiftedes Søndag d. 2. Juni 1912, ved hvilken Lejlighed iøvrigt Viborgs Trophus indviedes i Overværelse af ca. 2.000 Tilskuere. Samme Foraars afholdtes den første Turnering, hvori vistnok kun deltog Spejdere fra Viborg, Randers og Aalborg. Om Turneringen afholdtes netop paa Stiftelsesdagen eller muligvis nogle Søndage før eller senere, ved jeg ikke, og jeg har ikke kunnet finde noget herom i de Optegnelser, der har staaet til min Raadighed. Men den betragtes i hvert Fald som Nørrejyske Divisions første Turnering. Siden da har Divisionen hvert Aar afholdt Foraarsturnering, nemlig saaledes:

- Nr. 2 i Viborg 1913.
- Nr. 3 i Aalborg 1914.
- Nr. 4 i Randers 1915.
- Nr. 5 i Nykøbing 1916.
- Nr. 6 i Hjørring 1917.
- Nr. 7 i Thisted 1918.
- Nr. 8 i Aalborg 1919.
- Nr. 9 i Randers 1920.
- Nr. 10 i Struer 1921.
- Nr. 11 i Aalborg 1922.
- Nr. 12 i Skive 1923.
- Nr. 13 i Viborg 1924.
- Nr. 14 i Aalborg 1925.
- Nr. 15 i Viborg 1926.
- Nr. 16 i Randers 1927.

Nørrejyske Division er saa vidt jeg ved den første Division, der afholdt Divisionsturnering, og i hvert Fald den eneste Division, der uafbrudt siden 1912 har afholdt en aarlig Turnering. Midtjyske Divisions første Turnering afholdtes først i 1916 — i Horsens.

Nørrejyske Divisions Chefer i de forløbne Aar har været:

1912—Pinsen 1919 Overlæge Hartvig-Møller, Viborg.

Pinsen 1919—Marts 1921 Kaptajn Helge Bennike, Viborg.

Marts 1921—Juni 1922 Premierløjtnant Sommer-Rasmussen, Viborg.

Juni 1922—Novbr. 1922 fung. Kaptajn Helge Bennike.

Novbr. 1922—Januar 1925 Premierløjtnant J. M. Jørgensen, Viborg.

Januar 1925—Maj 1927 Dr. V. Pors, Aalborg.

Fra Maj 1927 Kaptajn E. C. Wøhlk, Viborg.

Divisionens ældste Troppe er 1. Randers, stiftet 11.—1.—1911, 1. Viborg, stiftet 21.—1.—1911 og 1. Aalborg (Jens Bangs), stiftet 19.—2.—1911.

— Divisionschefens sendte Troppene en saalydende Hilsen:

I Anledning af Divisionens 15 Aars Fødselsdag den 2. Juni sender jeg herved Troppene min Lykønskning.

Med Spejderhilsen
E. C. Wøhlk.

Fra Korpset modtog Divisionen et Telegram med Ordlyden:

Korpset lykønsker Divisionen paa det bedste i Anledning af 15 Aars Jubilæet.

H. A. Svane.

ODENSE KOLONNE.

Ligesom i Fjor afholder Odense-Kolonne i Aar en Lejr for Kommuneskoleelever fra Odense Købstad. Lejren kommer til at tælle ca. 100 Skoleelever og 25 Spejdere som Hjælpere og Assisterende, og kommer til at ligge paa Fæns i Lillebælt. Tidspunktet bliver fra 2.—9. August d. A. Lejren ledes af Kolonnechef Erik Thorup og Stabschef Hervey Hansen.

„Her-cr-vi“.

Den fuldstændige
Udrustning til

„den svenske Lejr“
faas
billigst og bedst

Spejder-Depotet

Julius Ulrich
Studiestræde 30, Kbh. K.
Telefon C. 3186

Leverandør til Forbrugsforeningen for
Embeds- og Bestillingsmænd, samt Løger.

Brug

Spejdent

Tandpasta

Danske Spejdere
køb

Danske Tændstikker
med dette Mærke

FOTOGRAF EMIL CLAUSEN. FREDERIKSBERGGADE 34
Elegant Udførelse Telefon 8050 Rimelige Priser

Skolebøger

til alle Skoler og Kursus
bedes bestilt nu.

Sendes overalt portofrit til
Provinsen.

Fr. Palm Greisen, Silkegade 4,
Silkegade 4
Telf. Central 4619 og Byen 7018

Fotografi- Rammer

EMIL L. OLSEN
SKINDERGADE 22
TELEFON BYEN 3192

I Lejren

bør altid benyttes
WOLFF & ARVÉ's
Leverpostej, Kødretter, Fiskeretter
og Tidemands Frugtsafter
og Marmelader.
Faaes hos alle Købmænd.

Til
Lejrudrustningen hører
1 Stykke

Asp
Toiletsæbe.

AGITATIONS MØDE

Alle jordiske og himmelske Tegn syntes at begunstige den Agitationsdag, vi afholdt Søndag d. 8. Maj: den lokale Presse havde optaget en stor og tydelig Anmeldelse, Skolerne havde givet os Lov at slaa Plakater op, og endelig var det straalende, varmt Solskin.

Vor Idé gik ud paa at invitere alle Byens Drengene op til vort Tropshus „Skansen“ og give dem Lejlighed til at prøve, hvordan det er at være Spejder eller Ulveunge.

Natten før havde jeg Mareridt, hvor jeg saa for mig, hvorledes vi alle kom marcherende derop for at lege med 3 Drengene i Spejderalderen og 2 i Ulvealderen, hvoraf ingen fik Lov at blive meldt ind 2, 7, 12, 20 hvor mange?

Man maa ikke være Pessimist, naar man er Spejder; det er jeg heller ikke.

Klokken halvtværs marcherede Troppen og Flokken gennem Gentofte med Fane, Standere og Tromme. Vi fik dog et Dusin Stykker samlet op undervejs, som dannede en lille, broget Bagtrop. Stor var Spændingen, mens vi ventede ved Jernbaneoverskæringen paa, at Bønnen skulde gaa op. — Jo, se hvor de stimer derovre!!

Fanen til venstre Fløj —, saa rejser vi Teltene hurtigt! Ogsaa Flagstangen; Flaget til Tops: „Der er ingen Ting, der maner“. Saa lod vi den dejligt brogede Skare træde an; ca. 30 under 11 Aar og en Snese Stykker i Spejderalderen. Dernæst blev de inddelt i Patruljer og Bander, hver med en Spejder eller Ulveunge til Fører og en af de mest begavede udseende Gæster til Hjælper.

Og saa ud paa Skattejagt! Imens er der oppe paa „Skansen“ arrangeret Tovtrækning, Blindeboksning, Kimsleg

og Kast med Redningsreb, saaledes at alle kan komme i Aktivitet samtidig. Vi havde inviteret Forældrene med derop, og der var ogsaa mødt et Dusin Stykker. Huset besaas og beundredes; kom herud og se det, alle I, der ikke har været her endnu, det er en ganske enestaaende Lejlighed for Spejdere fra Provinsen, der vil se København. Der er rigeligt med baade Teltplads og Husrum en Milsvej fra København og lige ved Gentofte Station.

Kl. 4 blev de Patruljer og Bander, der endnu ikke var færdige med Skattejagten, hjemkaldt, og man samledes i Huset til Lysbilleder fra Spejderlivet og fra Jamboreen.

Ved Halvsektiden brød vi Lejren af og tog Flaget. „Dagen“ var endt, og halvtreds Drengene havde tilbragt en lystig Spejder- og Ulve-Eftermiddag.

Jeg tænkte jo nok, at der er flere end seks-syv Drengene i Gentofte, der vil være Ulveunger; i Gaar Morges havde vi syv, i Gaar Aftes tretten Ulve! Desuden har vi begrundet Haab om en fire-fem Drengene til. Spejdertroppen fik en Forøgelse paa mindst fire. Og sidst, men ikke mindst: det er gaaet op for de Gentofte-Borgere, at der er en levende Spejdertrop og Ulveflok i Byen; naar der kom saa mange flere Ulve end Spejdere, er Grunden den, at Byen har 2 grønne og en gul Spejdertrop foruden vor, mens der kun er denne ene Ulveflok.

Mon denne Idé ikke ogsaa kan bruges andre Steder? Hvis I ikke er oplagte til akkurat det samme, saa prøv bare, hvilken Virkning det gør at faa Drengene til at tage deres Skolekammerater med til Møderne for at prøve, hvad det hele er for noget!

Arne.

Faas overalt.

Hvorfor! revner Overlæderet?

Fordi Deres Skocream har været fabrikeret af Sæbe, Potaske og Terpentin.

Brug Spejderskocream!

Det er ren Voxsvarte, saa revner Læderet aldrig. — Saa har De: Altid blankt Støvler. Aldrig vande Fødder. A/S Nordisk Blacking Comp. Lærkev. 11. Tlf. 5092-12687.

S Ø S P E J D E R N E

Søndag den 19. Juni stod en større Eskadre af Søspejderfartøjer op gennem Sundet paa Øvelse.

2' Københavns Trop skulde indvie sit store ny Fartøj, „Tordenskjold“, og havde i den Anledning inviteret Nabotropene til deres nylig indviede Station i Skudehavnen. Det var et festligt Syn, der mødte de indbudte Forældre og andre Interesserede. Alle Fartøjerne var opankrede udfor Stationen og alle med Flagpynten oppe. Yderst fra Reden Skovshoved Troppens store Toldkrydser „Willemoes“, dernæst 1' Trop „Ørnen“, 2' Trop „Gry“ og endelig samme Trop nyherhvervede „Tordenskjold“, endvidere de tre Tropes mindre Fartøjer.

Inde paa Land var de tre Troppe opstillet ved Øvelsesmasten, hvor Tropsfører Eriksen bød Velkommen til Gæsterne, blandt hvilke saas Repræsentanter for saavel Divisionsraadet som Tropsraadene. Fra Korpssets Ledelse havde Ove Holm givet Møde. Efter at have beset Fartøjerne og Stationen gik Gæsterne om Bord, hvorefter Sejlene blev sat, og Eskadren stak til Søs med Kuirs nordefter. Efter Øvelser i Signaler, Sejl-Mangrver og „Mand over Bord“, gik man til Ankers udfor Skodsborg, derefter samlet Landgang. Kl. 5 lettede Flaaden igen, imidlertid var Vinden frisket op og efterhaanden antog den Karakter af Storm, saa de forskellige Fartøjer havde en meget haard Tur hjem.

„KONG VOLMERS TROP“

Sønd. d. 8. Maj: Spejderfest. Om Eftermiddagen Opvisning paa Ruinen. Der var ca. 250 betalende Tilskuere. Om Aftenen Bal paa Hotel Valdemar, hvor Rovers opførte: „Naar Enden er god“ og Ulveungerne lavede nogle nydelige Tableauer.

Der er lavet et Fodboldhold, som har en ugentlig Træningsaften.

Sommerlejren skal gaa til Rørvig. Patuljekonkurrencen vandtes af Ulvepatruljen.

Ptølk.

KØBENHAVNS 1. TROP.

Den 15. Maj 1927, det er en Dato, som altid vil huskes som en stor Mærkedag i Troppens Historie, idet nemlig Troppen paa denne Dag fik overgivet den nye Station af Tropsraadet, hvem vi skylder megen Tak for det store, ihærdige og smukke Arbejde, som vor Station vidner om, og som vil være et godt Eksempel paa, hvad man kan naa ved Udholdenhed og Arbejde, et Eksempel, som Troppens Spejdere altid vil have for sig.

Som Troppens Fører kan jeg kun udtale min Begejstring for Stationen, som vil blive en Tumbleplads for Drengene, hvor de kan faa deres første Uddannelse i Søspejderlivets mange Sider, og hvor de vil samles i deres Fritid med deres Kammerater og sludre om „gamle Dage“. Det vil være os en Glæde at se gamle Drengene fra Troppen derude, og med den Trofasthed, hvormed de ældre Søspejdere altid har vist Troppen deres Interesse, haaber jeg, at det vil blive mange, vi i Sommerens Løb skal indlemme i vor Fremmedbog. Fartøjerne er nu saa godt som færdiggriggede, og inden længe skal vi atter ud at prøve Vingerne med vort nye Øvelsesfartøj „Ørnen“. Tilgangen har i den sidste Tid været ret betydelig, saa vi inden længe kan mønstre en Trop paa et halvt Hundrede Drengene.

Oscar Schou Christensen,
Tropsfører.

GAMLE LOLL-FALST. SPEJDERE I KØBENHAVN.

En Røvertrop af gamle Spejdere fra „Den danske Sydhavsddivision“ er under Start.

Hvis det har Jeres Interesse, saa skriv til mig og opgiv Adr. og event. Telefonnummer.

H. B. Holm,
Kornet ved 1' Regiment, Artilleristok 5',
Kastellet

(forhen 1. Stubbekøbing Trop).

Det Danske Spejderkorps' officielle Depoter

er

Lejr- og Spejderhuset

Nørregade 15

og

Spejder Munderings Magasinet
Landemærket 3

Dansk Spadserefodtøj.

Dansk Sportsfodtøj.

SPEJDER!

Du støtter dit Land ved altid at forlange danske Varer. Køb derfor altid

DANSK FODTØJ

Det er mindst lige saa pænt og bedre end det udenlandske. Se altid efter, at Æskerne bærer „Dansk Arbejde's Mærke“.

Foreningen af Kbhv.s Skotøjfabrikanter

Dansk Selskabsfodtøj

Dansk Hjemmefodtøj

EFFEKTIV

Kolynos ødelægger
virkningsfuldt Millioner af Bakterier som
ligger paa Lur inden
Munden. Den renses
Tænderne omhyggeligt
og beskytter dem mod
Smerter og Ødelæggelse

Brug den paa
en tør Børste

KOLYNOS
TANDPASTA

Konditor Henning Klenz

St. Kongensg. 12 — Cent. 5011

De bedste Kager, Chocolader og Desserter
Bringes overalt i Byen

Den rigtige
LEJRLEKTURE
er
Roberts Bøger.

Der er Romanstof i koncentreret
Form i hans Fortællinger.

De vilde Frænder
4.00, ib. 7.00 og 8.00.

Den mystiske Horde
4.00, ib. 7.00 og 8.00.

Kampe i Vildmarken
4.00, ib. 7.00 og 8.00.

Det store Revler
4.00, ib. 7.00 og 8.00.

Paa de vilde Stier
4.00, ib. 7.00 og 8.00.

I Tavshedens Riger
4.00, ib. 7.00 og 8.00.

Vildmarkens Adel
4.00, ib. 7.00 og 8.00.

Ødemarkens Stemmer
4.00, ib. 7.00 og 8.00.

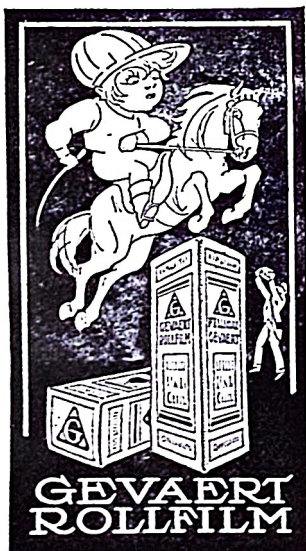
Polarisens Behersker
4.00, ib. 7.00 og 8.00.

Ved Bæverseen
3.00.

Vildmarkens Born
3.00.

Ialt er Roberts Bøger herhjemme
udkommen i 78.000 Eksemplarer.

GYLDENDAL

HVAD ER EN GENTLEMAN —

fortsat fra Side 7.

mindste Enkeltheder. Den Sejr, der er vundet — blot gennem en Anelse af Snyderi — er forsmædelig, medens et ærligt Nederlag i ærlig Kamp er noget, enhver god Sportmand kan være bekendt.

Der er ingen Tvivl om, at der i Øjeblikket er en stærk Trang blandt Verdens Drengene til at leve efter de Idealer, som tidligere Tiders Drengene kun drømte om, og et af Beviserne paa denne Trang er Spejderbevægelsen, som paa faa Aar — kun 10-15 Aar — er blevet en verdensomspændende Bevægelse. Flere Milioner Drengene, spredt over alle Lande uden Undtagelse, har aflagt et Løfte — paa deres Ære — om at gøre deres bedste for at holde Spejderloven, og Spejderloven, der er bygget paa de gamle Ridderskabers Love, er netop et Udtryk for de Idealer, der er bærende for en gentleman. En Spejder lover at gøre

sit bedste for at være sandru, tro, hjælpsom, ærlig, ridderlig, lydig, frejdig, ordentlig og ren. Smukkere Idealer kan ingen opstille. Hvis Spejderne, hvad jeg oprigtig vil haabe, er i Stand til at naa op blot i Nærheden af deres høje Ideal, er det med Rette, at de kaldes vor Tids Ridderer.

Men ikke alle Drengene kan eller vil blive Spejdere, — endnu er det jo kun de færreste af Danmarks Drengene, der er det. Enhver sund Dreng kan derimod have et gentleman-Ideal, som han stræber efter at naa, og jeg vil slutte med at udtale det Haab og det Ønske, at alle gæve, danske Drengene maa vælge sig et saadant Ideal, saaledes at vort gamle Land kan faa en Ungdom, der ikke alene er ærlig og dygtig, men som ogsaa bærer i sig en levende Trang til at være vaagen, modig og ren.

Tag Carstensen.

Sommersol og Saltvand,
Bølgens muntre Vise,
Strandens Kyster favner
Spøns friske Brise,
Gyldne Solreflekser
over Bølgens Brus,
Luften fyldt af Spøns
friske Saltvandssus. —

Solskinshav, din Verden
gør mig ør og gal!
Vildt mit Hjerter længes
mod din Bølgedal:
Jeg vil styrte salig
i din svalde Favn,
Solskinshav, min Verden
er i Dag, dit Navn!

Hakon Stangerup.

1. NYBODER TROP

Den 13. September 1923 traadte den daværende Nyboderpatrulje „Ulkene“ ud af 5' Bytrop. Patruljeføreren, Poul Weigel, blev baade Tropsfører og Patruljefører for 1' Nyboder, men efter kort Tid blev man nødt til at dele „Ulkene“, og Poul Weigels Broder Christian maatte med i Arbejdet som Patruljefører. Stadig kom der flere og flere, men det rigtig store Opsving, som saa mange andre Steder, først efter Jamboreen 1924, og Troppen tæller nu ca. 40 Gutter, som den fuldt kan stole paa.

1' Nyboder har et glimrende Tropslokale i Store Kongensgade, „Kahytten“.

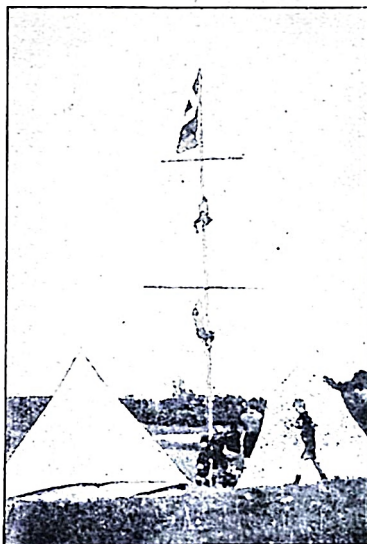
Kahytten bestaar af 2 Lokaler, Banjerne og Messen. Banjerne er det almindelige Folkerum. Væggene er her smykket med Skibstegninger og -konstruktioner samt Kort, hvorpaa Troppens Vandreljre er afsat. Møblementet er fra gamle „Olfert Fischer“, Teaktræborde og store, rummelige Skibskister, hvor hver Patrulje har sit Rum.

Messen er Stedet, hvor de mere alvorlige Handlinger foregaar, saasom Optagelsen af nye Spejdere, Prøver til Duelighedstegn, Førermøder, Thedriking o. s. v. Der er to Ting, som særlig vækker den besøgendes Beundring, det er en „Ulveunge“, temmelig firskaaren og solid. Han kan lukkes op baade forfra og bagfra, Arme, Ben, Hue, Mave, Skuldre, kortsagt overalt er der „Døre“ i ham — saa han gør Nytte for mindst 10 Skabe! Det andet er en grafisk Fremstilling af 1' Nyboders Mødeprocent, ført fra Troppens første Dag.

Baade Messen og Banjerne har Spejderne selv smykket med Billeder og Arbejder, og i Løbet af de Par Maaneder,

Troppen har haft Lokalet, er det blevet svært fint.

Troppen har været i Sverige paa en 13 Dages Vandreljre (150 km) og har faaet saa god Smag for Klipper og Granit, at den efter al Sandsynlighed „gør“ Bornholm i Aar.

Fra „Rheden“ i Bagsværd.

Patruljeførerne har arbejdet ihærdigt med Patruljekonkurrencen, der bestod i 3 Maaneders indendørs Arbejde og 2 Maaneders udendørs Arbejde; dertil kommer saa Woodcraftprøver.

„Sølvørner“ var Nummer eet, og 2den Pladsen tog „Delfinerne“.

Troppen har i Bagsværd sin faste Lejrplads „Rheden“.

„Bob“.

REDAKTØREN

Sommerens Opgave.

I drager nu ud i Lejrene og lever det frie herlige Liv i Skove og ved Kysterne. Tag Jeres Fotografiapparat med og spørg for at faa taget nogle gode Billeder, som rigtig giver Indtryk af Sol og Sommer og Spejderliv.

Det er det bedste Agitationsmateriale I kan skaffe jeres Trop og jeres Korps — for vi maa have disse Billeder samlet sammen til Brug her i Bladet og til Lysbilleder til Korpssets Agitationsserier. Derfor: Illustrer en Spejders Færden ved gode Billeder fra din Trop og indsend dem til Redaktionen. —

Vi skal gerne allerede til næste Nummer have den første Høst fra Aarets Sommerlejre.

Billeder, der indsendes fra nu af og til 15. August, deltager i Konkurrencen.

Som Præmier udsættes Film, Plader og andre fotografiske Artikler.

Nærmere i næste Nummer.

Budskabet til Garcia.

Det store Arbejde med at gennemgaa alle Løsningerne, som er indkommet, er ikke fuldt sluttet. — Resultatet ventes færdig til August Numret.

Aaret i Danmark.

Benyt Sommerlejren til Indsamling af Materiale til denne Spejderopgave.

Japansk Korrespondance.

Spejdere, der skriver til nogle af de Japanere, vi omtalte i forrige Nummer, kan fra Korpskontoret faa en illustreret Brochure, udg. af Turistforeningen, som velvilligst har overladt os en Del Expl. — Vedlæg Svarporto.

Det Danske Spejderkorps.

Korpskontor:

Bornholmsgade 1, K.
Tlf. Palæ 2801.

Kontortid 12—17, Lørdag 12—14,
Mandag 12—17 og 19—21.

Spejdernes Magasin:

Redaktion: Tropsfører O. Madsen,
Gl. Kongevej 85, V. Tlf. V. 1570v.
Expedition: Spejdernes Boghandel,
Nørregade 15, K. Tlf. Byen 4986.
Annoncer: Divisionschef Banner-
Jansen ved Bureau 8013.

Officielle Depoter:

A/S. Lejr- og Spejderhuset,
Nørregade 15, K.
A/S. Spejder Munderings Magasinet,
Landemærket 3, K.

Patruljefører!

Læs inden Sommerlejren

SPEJDERIDRÆT

Haandbog for Førere

Enhver Patruljefører og Tropsfører
bør eje denne Bog.

Nedsat til Kr. 3,00

Faas paa Korpskontoret

**Bornholmsgade 1
KØBENHAVN**

Uundværlig for Førere.

HANNIBAL SANDER

EMDRUP

Telf. Central 605 - Søborg 31, 60 & 61

Rensning - Farvning - Vask

Spejder-Telte

**renses og vaskes
hurtigt og billigt**

Restpartiet af

Det enestaaende Pragtværk

om Jamboreen 1924

Jamboreealbumet

redigeret af Sven V. Knudsen

Udsælges for kun 2 Kroner pr. Expl.

Faas paa

Korpskontoret — Bornholmsgade 1